

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK Lapja

XXXVI. ÉVFOLYAM * 1. SZÁM * 1991. JANUÁR * ÁRA: 3 FORINT

Nehéz év áll előttünk

— Az elmúlt évben szép tervei voltak a szakszervezetnek, azóta azonban lényegesen megváltozott a helyzet, rendszerváltás volt, új szakszervezetek jöttek létre. Mi valósult meg az elképzelésekből, és hogyan lehet ebben a nehéz gazdasági helyzetben tovább lépni?

Erről kérdeztem Gricserné Heszky Enikőt, a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének elnökét.

— Az 1990-es év fő szakszervezeti eseményei nálunk is a kongresszusok voltak. Tulajdonképpen a korábbi egységes Postások Szakszervezetéből — a tagság igénye szerint — a szakmai érdekképviseletet erősítő szakmai szakszervezetek alakultak. A hírközlésben dolgozók közül több mint 70 000-en úgy döntöttek, hogy szakszervezeti szövetséget alakítanak. Ebben a változó évben, amikor a szakszervezeti változások mellett az ország politikai életét jelentősen befolyásoló változás is történt, azért sikerült elérnünk azt, amit az év elején célul tűztünk ki magunknak, nevezetesen, hogy a postások adómentes bérfejlesztése a 16 százalékot érje el, a távközlésben pedig lényegesen haladja meg a népgazdasági átlagot.

— Ezek az elmúlt évi adatok, s ha már áttértünk a bérre, kérem, mondja el, hogy az idei évre prognosztizált 38 százalékos inflációt hogyan tudjuk a postai és a távközlési dolgozóknál bérben ellentételezni?

— Az idén tulajdonképpen kétlépcsős feladatunk van a

bérfejlesztés területén. Az első lépcső az országos szint. Ez a témája a napokban a kormány, valamint a munkáltatói és a munkavállalói érdekképviseletek közötti tárgyalásoknak. A kérdés az, hogy 91-ben bérliberalizálás legyen-e, azaz a bér úgy viselkedjen a vállalatoknál, mint minden más költség, s a vállalatokra legyen bízva annak növelése, vagy pedig, mint ahogyan azt a kormány akarja: bér-szabályozás érvényesüljön még az idén is. Miért érdekes az nekünk, hogy bérliberalizálás vagy bér-szabályozás? Azért, mert a bérliberalizálás esetén a bérfejlesztéseket nem terheli adó, olyan, büntetőadónak is nevezhető adó, amelyet a meghatározottnál nagyobb mértékű bérfejlesztés esetén az állam részére kell befizetnie a vállalatnak. Ez tulajdonképpen egy alkufolyamat, amely országos szinten folyik, és amelyben a hírközlés részéről mi is részt veszünk. Ez fogja kialakítani azokat a kereteket, amelyek között aztán a vállalati béralku folytatódhat. Az első lépcsőben az a célunk, hogy minél tágabb mozgásteret szerezzünk a vállalati munkavállalói érdekképviseleteknek.

— Mit jelent ez számokban kifejezve?

— Először is mindaz, amit elmondtam, egyértelműen azt mutatja, hogy mi a bérliberalizálást tartjuk első fokon fontosnak. De várható, hogy ebben a kormány merev álláspontja miatt nem születik konszenzus. Ha mégis bér-szabályozásban kell megállapodnunk, akkor mi azt az álláspontot képviseljük, hogy a versenyszféra területéhez tartozó távközlésnél, annál a távközlésnél, amely az ország egyetlen kiemelt fejlesztési programját hivatott megvalósítani, olyan mértékű adómentes vagy kedvezményezett adózású bérfejlesztés legyen, amely legalább azonos mértékű a tervezett fogyasztói árszínvonal-növekedéssel, tehát a 38 százalékos inflációval. Csak így lehet elérni, hogy a távközlésben dolgozók reálbére legalább szinten maradjon, és a jó szakemberek ne menjenek el.

— És a postaforgalmi dolgozók?

— A postaforgalmi tevékenység jó része közszolgáltatásnak minősül. Júniusban egy parlamenti döntéssel — indokolatlanul — kivették a postai tevékenységet a közszolgáltatások közül. A második félévben azért küzdöttünk, hogy ismét azzá minősítsék. Ezt decemberben sikerült is elérni, s a klasszikus postai tevékenység — hirlap nélkül — ma újra közszolgáltatás. A közszolgáltatás és így a posta területén is az elmúlt évben végrehajtott 16 százalékos adómentes bérfejlesztés ellenére a népgazdasági, átlagos 26 százalékos bérfejlesztés miatt újabb béremaradás keletkezett. Ezért az az álláspontunk, hogy a bér-szabályozásban 10 százalékkal magasabb értékeket kell meghatározni a közszolgáltatók részére adómentes vagy kedvezményes adózással. Az állam kivonult a közszolgáltatásból, nem kíván hozzájárulni az üzemeltetéshez. Ez azt jelenti, hogy a béradót a posta csak akkor tudja kifizetni, ha azt a fogyasztói árakban érvényesíti, magyarul, ezzel emeli a fogyasztói árakat vagy csökkenti a postás dolgozóknak adható bért az állam részére fizetendő béradóval.

— Az 1990. októberi sztrákegyeztetések során a Postai Dolgozók Szakszervezete úgy fogalmazta meg az 1991-es bérigényét, hogy a postások bérfejlesztése legalább akkora legyen, mint a népgazdasági átlag. A kormányzati anyagokban a népgazdasági átlagbérfejlesztést 25 százalékra tervezik. A tavalyi igényt tehát akkor lehet megvalósítani, ha a posta a szabályozásban a 25 százalék mellett még az elmúlt évi bérfejlesztés áthúzódozó, úgynevezett báziskiegészítő hatását is adómentesen számolhatja el. Ez mintegy 10 százalék. Összességében tehát legalább 35 százalékos adómentes bérfejlesztést kell kiharcolnunk a posta részére.

— Mi valósítható meg ebből a vállalatonknál?

— Ez lesz a béralku második része, amikor már az országosan kialakított szabályozás kereteinek figyelembevételével a munkáltatók és a vállalati szakszervezetek ülnek le tárgyalni arról, hogy a szabályozás adta lehetőségekben belül mennyit tud elfogadni az érdekképviselet. Ezekre várhatóan február folyamán kerül sor.

— Eddig igen jelentős munka hárult a postásokra

és a távközlési dolgozókra. A jövőben is szükség van a szolgáltatásokra az egész országban? Megmarad a foglalkoztatási biztonság?

— A postai alapszolgáltatások véleményem szerint állampolgári jogon járnak minden magyar állampolgárnak, függetlenül attól, hogy a fővárosban, kisvárosban vagy falun lakik. Ez azt jelenti, hogy a jelenlegi szolgáltatásokat minden településen, ahol postahivatal van, meg kell tartani. Ezért tiltakozunk olyan Postatörvény ellen, amely szűkítené ezt a szolgáltatást, és a 2500-nál kevesebb lakosú településeken elegendőnek tartaná a mozgópostaszolgálatot is. Bízunk benne, hogy a parlamenti képviselők, akik már eddig is több esetben harcoltak a hátrányos helyzetű települések hátrányainak megszüntetéséért, nem fogják megszavazni az ilyen értelmű és tartalmú új Postatörvényt. Ugyanakkor nekünk is készülnünk kell arra, hogy értelmes nyitva tartási idővel gazdaságosabbak legyenek a kishivatalok, hiszen ha a kézi kapcsolások ezekben a hivatalokban megszűnnek, akkor a munkaerő-szükséglet is csökken. Erre tehát folyamatosan készülnie kell a postának a dolgozók átképzésével, más munkahelyek megteremtésével. A szindikátusi szerződésbe az elmúlt évben már ezért került be az, hogy legalább 9 hónappal a tényleges automatizálás előtt közölni köteles a Távközlési Vállalat, hogy milyen helyeken, hol helyez üzembe új automata központot, s hogy hol és mekkora létszám válik feleslegessé. A távközlés területén tulajdonképpen létszámcsoökkentésről nem lehet beszélni, hiszen az intenzív fejlesztés létszámtöbbletet is igényel. A probléma abból adódik, hogy az új technikához más szakképzettségű munkaerőre van szükség, mint amilyen a mai technikához.

— Mi lesz azokkal, akik koruknál vagy képzettségükönél fogva nem alkalmasak az új technika üzemeltetésére?

— A nemzetközi gyakorlat szerint ezt a kérdést meg lehet oldani jól, meg lehet oldani humánusan, úgy, hogy nem kell elküldeni senkit sem, akit ma a távközlés területén foglalkoztatnak. Ehhez időben kell felkészülni, végiggondolni a munkaerő-szükségletet és figyelembe venni mindazt, hogy az új technika mennyi újfajta szolgáltatást tud adni. Nekünk sem az a célunk, hogy a meglévő munkahelyeket konzerváljuk, hanem az, hogy munkát adjunk mind a postánál, mind a távközlésnél mindazoknak, akik eddig is itt dolgoztak.

— Mi a helyzet a többi szakszervezeti munkával, feladattal?

— A kollektív szerződések társadalmi vitája, megkötése vagy módosítása mindegyik szakszervezetnél most folyik. Ennek keretében kell foglalkozni szociális juttatásainkkal, és a dolgozók élet- és munkakörülményeit érintő egyéb feladatokkal. A mai körülmények között azonban a legfontosabb szakszervezeti feladatunknak azt tartjuk, hogy elérjük: valamennyi dolgozónak munkája legyen, és munkájáért emberhez méltó bért kapjon.

Mezőfi László

Nyílt levél

Győriványi Sándor munkaügyi miniszternek

Tisztelt Miniszter Úr!

Az Infrastruktúra Szakszervezeteinek Akciószövetsége, mely a vízgazdálkodás, a környezetvédelem, a posta és távközlés, a közlekedés, a vasút területén foglalkoztatottak érdek-képviseleti szervezeteit tömöríti, a mai napon tartott ülésén megvitatta a területén dolgozók bérhelyzetét, és érdekérvényesítési lehetőségét.

Az ISZA felhőborítónak tartja, hogy többszöri kezdeményezése és a kormány ígéretének ellenére sem alakult ki az infrastruktúrában dolgozók közvetlen érdekegyeztetési rendszere.

Ennek a területnek a sajátos helyzetét eddig soha nem vették kellően figyelembe, ami oda vezetett, hogy kereseti pozíciójukból az itt dolgozók a nemzetgazdasági ágak között a legtöbbet veszítettek az utóbbi 10 évben. Ha nem történnek megfelelő intézkedések, a kereseti hátrány 1991-ben tovább növekszik. Ez óriási veszélyeket rejt magában, mivel az ország vérkeringésében az infrastruktúra kulcsfontosságú szerepet tölt be.

A több mint 400 ezer dolgozó jogos elégedetlensége egyre fokozódik, több kiemelt fontosságú területen sztrájkhangulat alakult ki. A jelenlegi helyzetben az ISZA ragaszkodik a közvetlen érdekegyeztetés azonnali megvalósításához.

Munkavállalóink alapvető érdeke és igénye, hogy képviselőik nélkül ne születessenek rájuk is érvényes megállapodások, döntések.

A munkavállalók jogos bérköveteléseire eddig alkalmazott halogató taktikát a továbbiakban az ISZA elutasítja, követeli a bérkövető automatizmus bevezetését, és ezzel egyidejűleg az eddigi béremaradás maximum 3 éven belül történő megszüntetését.

A kialakult hangulat ellenére az ISZA a békés tárgyalások híve, mert tudatában van annak, hogy az infrastruktúra megbénítása az ország jelenlegi válsághelyzetében beláthatatlan katasztrófákat okozhat.

Kérjük a T. Miniszter Urat, hogy a 46/1990. Korm. rendeletben megfogalmazott feladat- és hatáskörében a szükséges intézkedéseket azonnal tegye meg.

Budapest, 1990. december 19.

Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Dolgozó Szakszervezete,
Közlekedési Dolgozók Szakszervezeteinek Szövetsége,
Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége,
Vasutasok Szakszervezete.

Már megint veszélyben az 50 százalékos vasúti kedvezmény?

A Népszava december 15-i számában Rajkai Zsolt államtitkár azt nyilatkozta, hogy a minisztérium javasolja megszüntetni a Magyar Posta jogutódvállalatainál a munkavállalók 50 százalékos vasúti kedvezményét.

Mivel ez ellentmond azzal az 1990. március 28-i közös állásfoglalással, amit a minisztérium nevében dr. Udvari László államtitkár, a munkavállalók nevében pedig Gricserné Heszky Enikő főtitkár írt alá, a Postai

Az említett állásfoglalás ugyanis kimondja, hogy a posta jogutódvállalatainál dolgozók mindaddig jogosultak a kedvezményre, amíg azok nem alakulnak át gazdasági társasággá.

— mez —

Megrendelőlap

Megrendelem a havonta megjelenő Postai és Hírközlési Dolgozók Lapját példányban az alábbi címre:

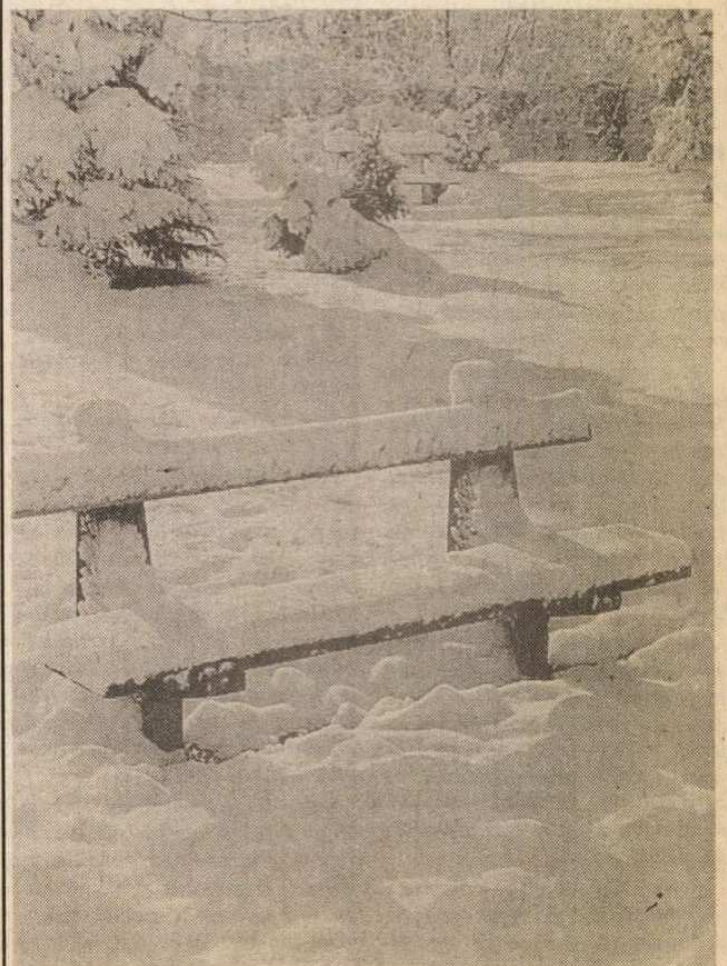
Megrendelő neve:

Pontos címe:

Irányítószáma:

Előfizetési díj egy évre 36 forint. Az előfizetési díjat a részemre küldendő postautalványon egyenlítem ki.

aláírás

Hol van már a tavalyi hó?!

Nyílt levél a posta vezérigazgatójának!

A magyar hírközlőszervek útján megdöbbenéssel szerezünk tudomást arról a szomorú tényről, hogy 1990. december 9-én Budapesten fegyveres rablótámadást szenvedett egy pénzugyítót járat személyzete. E tény azért is tartjuk renkívülinek a magunk részéről, mivel egyik munkatársunk életveszélyes sérülést szenvedett, s csak a szerencsének és a járatos lélekjelenlétének köszönhető, hogy maga a járatos nem sérült meg, s az ügy nem végződött két postás dolgozó végzetes tragédiájával. A fegyverrel ellátott járatos döntő érdemeket szerzett abban, hogy a hatalmas pénzüsszeg nem került a brutális rablók kezére.

A Népszabadság december 11-i számában „A posta páncélautókat vesz” című írásban Főris Ferencné szaktársnő elmondta az újságíróknak, hogy „a vezetés nem akarja felfegyverezni a pénzkísérő dolgozókat, nem hisznek ebben a megoldásban”.

A Magyar Televízió műsorában a rablótámadást követő na-

pok egyikén dr. Kertész Pál vezérigazgató és Molnár Sándor ügyosztályvezető nyilatkozott az ügyvel kapcsolatban. Kertész szaktárs a tv riportérének kérdésére a nyilvánosság előtt elmondta, hogy hasonló támadásokra a posta nincs felkészülve, s ez a postát váratlanul érte, mivel az utóbbi időben gépkocsijárat elleni támadásra nem került sor.

Molnár szaktárs nyilatkozata szerint alapítványt hoznak létre a hasonló okok miatt megsérültek, illetőleg családjuk megsegítésére.

Az alapítvány összegének növeléséhez mi magunk is nagyon szívesen hozzájárulunk, havi rendszeres 5-10 forintos összeggel, melyhez való csatlakozásra valamennyi postai dolgozót felkérünk.

Az üzemünk területén közlekedő távolsági járatok tekintélyes mennyiségű pénzt szállítanak úgy terítő, mint gyűjtőjárat tevékenységük során. A jelenlegi postai gépkocsialomány azonban szinte semmi biztonságot nem nyújt számunkra, s

az ügyben semmiféle előrelépést nem tapasztalunk. Minden értéket szállító távolsági járat gépkocsivezetője ugyan el van látva a máshol már nem használatos pisztollyal, védelmünk-re azonban a mai állapotok között már nem alkalmas. A támadás kivédésére, elhárítására csak a gépkocsi vezetésében közvetlenül nem érdekelt járatosnak lehet esélye, ezért az országban hasonló munkakörben foglalkoztatottak nevében is követeljük modern géppisztollyal való ellátásunkat, s a biztonságunkat szavatoló gépkocsik beszerzését.

Természetesen tudjuk, hogy teljes biztonságunkat megteremteni csak technikai eszközökkel lehetetlen, azt azonban — érzésünk szerint — joggal elvárhatjuk, hogy vezetőink az időben megtett, hatékony intézkedésekkel a lehetőségek határain belül mindent megtegyenek biztonságunk fokozása érdekében.

Balatonszentgyörgy, 1990. december 22.

39 aláírás

Állásfoglalás

a távközlési és a frekvenciagazdálkodási törvénytervezetről

A Hírközlési Szakszervezeti Kerekasztal tudomásul veszi, hogy:

■ a hazánkban bekövetkezett változások indokolták a törvény megalkotását.

■ A törvénytervezet részben állampolgári, részben munkavállalói szempontból vizsgálta, de meghatározóként az állampolgári érdekeket vette figyelembe. Ezért hiányolja, hogy a törvénytervezet elkészítésével egyidejűleg vagy azt megelőzően nem fogadták el és nem hozták nyilvánosságra a kormányzat távközléspolitikai koncepcióját, mely meghatározó lenne a kapcsolódó jogszabályok tartalmát illetően.

■ Reálisnak tartja a távközlési monopóliumok oldására irányuló igényt, de a monopóliumoldást csak az állampolgári jogok betartása mellett tartja megvalósíthatónak.

■ A magyar telefonhelyzet rendkívüli elmaradottságából adódóan a törvénytervezet olyan utat választ, melynél egyidejűleg valósul meg az intenzív fejlesztés, a technológiaváltás és a távközlés piacosítása (több szolgáltatás megjelenése). Ez — tekintettel arra, hogy Európában erre nincs példa — erősíti a tevékenységet irányító minisztérium szerepét.

A fejlesztéseknél párhuzamosan a távközlési szolgáltatá-

sok folyamatos biztosítása is szükséges, ezért a törvény hatályba lépésével egyidejűleg az egyértelmű gazdasági szabályozás, a kidolgozott műszaki szabványok, előírások és a teljes körű hatósági ellenőrzés személyi és társadalmi feltételeinek garantálása elengedhetetlen.

■ A távközlési piac megvalósítása, a versenyhelyzet kialakítása csak versenyszerű módon valósítható meg, tehát nem kerülhet a piacra lépő új szolgáltatókkal szemben hátrányos helyzetbe a jelenlegi szolgáltató.

Nem kerülhetnek hátrányosabb helyzetbe a szolgáltatást jelenleg ellátó munkavállalók sem.

■ A törvény szövegével szemben alapkövetelmény, hogy az abban részt vevő valamennyi jogalany egységesen értelmezze (mind a vállalkozók, mind a szolgáltatást igénybe vevők, illetve azt nyújtó személyek). Ezért kiemelten fontos a törvényben szereplő fogalmak egzaktt meghatározása.

■ Az ország jelenlegi gazdasági helyzetében a távközlési fejlesztési program szinte az egyetlen — rendkívül nagy beruházást igénylő — fejlesztési program.

Rendkívül fontos, hogy a nemzeti távközlési program

megvalósítása érdekében az ország rendelkezésére álló anyagi és személyi erőforrásokat — bel- és külföldieket egyaránt — optimálisan használják fel. Ezért szükséges, hogy az előterjesztő a jelenlegi helyzet bemutatása mellett a különböző változatok — részleges, teljes monopóliumoldás stb. — következményeit is komplexen mutassa be a döntést hozóknak. Enélkül félt, hogy a jelenlegi katasztrófális telefonhelyzet lesz a meghatározó a törvényalkotási folyamatban.

■ A távközlési törvény célja az európai színvonalú távközlés megvalósításához a jelenleginél jobb feltételrendszerek megteremtése; emellett viszont szükséges, hogy a törvénytervezet kísérő kormányelölterjesztésben a minisztérium egyértelműen foglaljon állást a hatósági és szolgáltató tevékenységet jelenleg ellátók helyéről, szerepéről.

A második éve tartó szervezési folyamat elhúzódnása kétségesse teszi a kitűzött program első három évének 1991—1993 közötti megvalósítását.

Ennek szükségességét erősíti a törvényben meghatározott állami felelősség is, melyet az előbb említett szervezeteken keresztül valósíthat meg a minisztérium.

megteremtése irányában, nem enyhítheti sem a kormánypárti, sem az ellenzéki politikusok alkotmányos felelősségét. Helyesnek gondoljuk azonban, hogy kötelességünk teljesítése mellett személyesen is hozzájáruljunk az átalakulás terheinek csökkentéséhez.

Kijelentjük, hogy az alapítvány működésében pártérdekeket érvényesíteni nem kívánunk, és az esetleges ilyen irányú szándékoknak közös elhatározással útját álljuk. Kezdeményezésünket független magyar polgárok vállalkozásának tekintjük, elhatározásunkban kizárólag a nemzet iránti elkötelezettség, a jövőépítő alkotóvállalkozás szándéka és a közteherviselés szelleme vezetett bennünket.

Tisztelettel felkérünk minden magyar magánszemélyt, vállalatot és intézményt, valamint a Magyar Köztársaság felemelkedését támogatni hajlandó más nemzeti-szerű magánszemélyeket, vállalatokat és intézményeket, hogy csatlakozzanak kezdeményezésünkhöz.

A Nemzeti Alapítvány csekk-számlájára a **219—98 636 021—05 840** számon lehet befizetni.

Észrevételek a Postatörvény tervezetéhez

A Hírközlési Szakszervezeti Kerekasztal postai tevékenységben érdekelt szervezetei 1991. január 2-án megtárgyalták a postáról szóló törvény tervezetét, és arról az alábbi állásfoglalást alakították ki.

● A testület egyetért a szolgáltatások választékának bővítésével, elismeri az erre irányuló igényt. A jelenlegi szolgáltatások színvonal-javításának egyik módja lehet az állami monopólium oldása. Ugyanakkor a kerekasztal rendkívül fontosnak tartja, hogy a törvénytervezet az alapszolgáltatásként megfogalmazott szolgáltatásokat, mint a közszolgáltatást, alkotmányos alapon, állampolgári joggal vehesse igénybe a lakosság a lakóhelyén, a területi elhelyezkedéstől függetlenül. Ezt a célt csak úgy lehet elérni, ha a törvény nem engedi meg a nagy profithasznú tevékenységek „kimazsolázását”, és így a kevésbé nyereséges, illetve veszteséges szolgáltatás állami postai szervezetben való meghagyását.

● Ezért a kerekasztal nem tartja elfogadhatónak azt, hogy a koncesszió a fővárosra, illetve 1-1 nagyobb városra is kiadható. A vállalkozók várhatóan a nagy létszámú településekre (főváros, megyeszékhelyek) postai ellátására jelentkeznek, míg a kistételepüléseken a szolgáltatási kötelezettség az állami vállalatra marad.

● A monopóliumoldásnak csak olyan formáját tudjuk támogatni, amely a szolgáltatást jelenleg ellátó állami vállalatot sem hozza hátrányos helyzetbe az újonnan belépő vállalkozókkal szemben.

● A monopóliumoldás és a vállalkozás lehetősége, véleményünk szerint nem hozhatja hátrányos helyzetbe a postai munkavállalókat. Koncessziós szerződést csak pályázat útján lehessen elnyerni. A pályázatot elbíró bizottság munkájában minden esetben vegyen részt az érintett munkavállalói érdekképviselet is. Javasoljuk, hogy a koncessziós pályázatok kiírásánál és elbírálásánál élvezzenek előnyt az adott területen jelenleg dolgozó munkavállalók.

● A koncessziós szerződésben rendezni szükséges a koncesszió területén dolgozó élet- és munkakörülményeivel kapcsolatos kér-

déseket, mégpedig az érintett munkavállalói érdekvédelmi szervezetekkel egyetértésben.

● A kerekasztal javasolja, hogy a kormány a koncessziós díjakból hozzon létre postai alapot, amelyet csak a postai alapszolgáltatások fejlesztésére lehessen felhasználni.

● Véleményünk szerint az a javaslat, miszerint csak a 2500 főt meghaladó településen szükséges állandó postai szolgáltatóhely fenntartása, jelentős visszalépést jelentene a szolgáltatás színvonalában, mivel a korábbi években már a 600 főt elérő településeken is állandó postahivatalokat létesített a Magyar Posta, melyeket ma is üzemeltet. A törvénytervezetben javasolt megoldás az ország 3200 postahivatala közül 1200-at érintene negatívan, és ez mintegy kétféle emberrel jelentené a postai szolgáltatások színvonalának drasztikus csökkentését, vagy megszüntetését. A tervezett intézkedés mélyen sértené a társadalmi igazságosságot, ezért megengedhetetlennek tartjuk. Ezért javasoljuk az alapellátás teljes garantálását, alapszolgáltatásként — mint közszolgáltatást — azonos színvonalon biztosítani minden, jelenleg postahivattal rendelkező településen.

● A monopólium oldása elkerülhetetlenül foglalkoztatási gondokkal is együtt fog járni. Szükségesnek tartjuk, hogy a minisztérium által készített, az ezredfordulóig szóló postai fejlesztési koncepció tartalmazza a foglalkoztatáspolitikai programot.

● Megnyugtató lenne, ha a törvénytervezet egy időben, annak kiegészítéseként végrehajtási rendelet is készülne, mert mindez részletesebb és átfogóbb szabályozást adna, elkerülné az értelmezési problémákat.

● A törvénynek az érintett szabályzatok és kezelési utasítások mielőbbi megjelenésével kell párosulnia. Ellenkező esetben a végrehajtásban fennakadások, problémák lehetnek a jelenlegi elavult és változásokkal teletűzdelt szabályzatok miatt.

● A Hírközlési Szakszervezeti Kerekasztal, mint a postai munkavállalók érdekképviseleti szervezete, szükségesnek tartja, hogy a törvénytervezet még a parlament vita előtt visszakerüljön a testület elé véleményezésre.

A nyomdaüzem-vezető

Így kerültem a pályára. Egyébként valószínűleg az is befolyásolt, hogy akkoriban a nyomdászat a rangosabb szakmák közé tartozott.

— Mikor jött a postához dolgozni?

— 1974-ben kerültem a nyomdaüzembe, egy volt osztálytársam ajánlatára. Először gépmester voltam, majd egyévi kitérő után visszajöttem a céghez, s üzemvezető-helyettes lettem. 1982-től vagyok üzemvezető.

— Hányan dolgoznak itt?

— Ötvenen vagyunk, és két műszakban dolgozunk. Szedő, gépmester, könyvkötő szakmunkások és betanított munkások vannak nálunk.

— Kik részére és mit készít a nyomda?

— Elsősorban a rendszeresített postai nyomtatványokat csináljuk, amelyből több mint ezer fajta van. Vállalunk azonban külső cégek megrendelése alapján is munkát, mint például plakátok, meghívók készítése.

— Mindezeket milyen gépekkel csinálják?

— Az egyik legnagyobb gondunk, hogy mi még az „ősi” módszernek mondható magasnyomó technológiával dolgozunk. Figyelembe véve, hogy a posta az egyik legnagyobb nyomtatványfelhasználó, szükség lenne az ofszetnyomásra

átállni. A két eljárás közötti különbséget egy telefonos példával szeretném érzékeltetni. Az eltérés akkora, mint mondjuk egy digitális és egy kézi kapcsolású központ között van. Magyarán szólva, le kellene cserélni a teljes gépparkot.

— Valamilyen megoldást csak kellene találni erre a problémára. Nyomtatványt, gondolom, a jövőben is felhasznál a posta és a távközlés. Arról nem is beszélve, hogy mindez ötven embernek ad kenyérkereseti lehetőséget.

— Több irányban is tájékozódunk már. Korábban szó volt arról, hogy esetleg egy új nyomdát kellene építeni. Felmérték egy postán belüli kft. alapításának a gondolata is. Felkerestünk nagyobb nyomdákat egyesülés céljából. Volt már nálunk külföldi érdeklődő is. Sajnos azonban konkrét megoldás még nem született ebben az ügyben.

— A jó néhány év alatt, amióta itt van, megszámlálhatatlanul sok nyomtatványt csináltak. Ha választhatna, mit készítené a legszívesebben?

— Egy dolgot, azt hiszem, nagy örömmel készítenénk el mindannyian, akik itt vagyunk. Azt a meghívót, amely az új nyomda felavatására invitálna az érdekelteket.

Tánczos Sándor

Év végi „csendélet” az Újpest 1-es postahivatal udvarán

Két év kell a tanulásra

Remek gárda van együtt az Országos Mikrohullámú Központ mikroszervíz-csoportjában. Talán azért sikerült nagyon jó légkört teremteni, mert kevesen, összesen tizennégyen vannak, és a nagy többségük régi ember. **Szepessy György**, a szervíz vezetője például a Távközlési Műszaki Főiskola elvégzése után került ide, 1969-ben, tehát első munkahelye a torony. Tíz éve vezetője a csoportnak.

— Úgy érzem, hogy a toronyban a mi csapatunk a leg-egységesebb, a legösszetartóbb. Nálunk nincs széthúzás — summázza véleményét Szepessy György.

A szervíz 1978-ban alakult meg, kezdetben négytagú volt. Később hozzájuk csatolták a PCM átkérő hálózat szervízeseit is. Jelenleg a tizennégyes létszámból öten huszonnégyszáz, a hetedik emeleten a PCM berendezéseket üzemeltetik.

— A szolgáltatások szaporodásával nem nőtt arányosan a létszám, ezért mindenkinek mindent kell csinálnia, mindenhez kell értenie. Az a fő gondunk, hogy sokféle gyártmányú berendezésünk van, a legreggebbi Siemenstől a Hirschman-nig. A Siemensekhez már alkatrészt sem lehet szerezni, ezért nehéz a javításuk. A 13 GHz-es Thomson berendezésekkel nincs sok gond, ezeket körülbelül tíz éve telepítettük. Ezzel kapcsolatban megjegyzem, nagy szerencsénk, hogy dolgozaink többsége részt vett a mikrohullámú berendezések telepítésében, együtt nőttünk velük, ami megalapozta a szakmai jártasságukat, a sokoldalú felkészültséget.

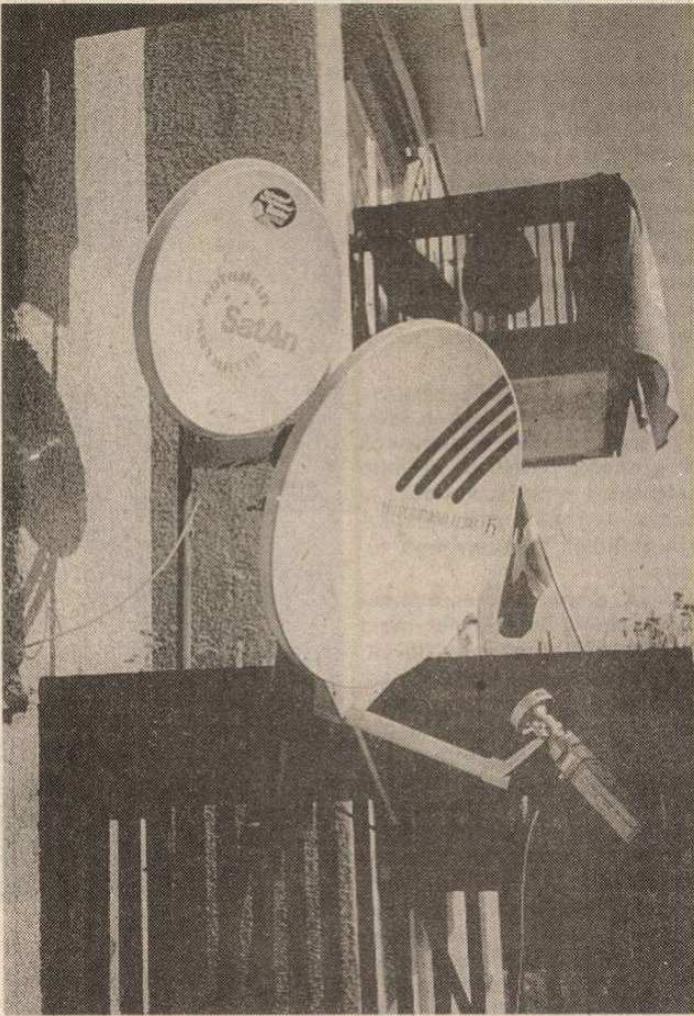
— Az új emberek helyzete nem könnyű. Most ketten vannak, **Nádor Zsolt** huszonöt éves, **Horváth József** pedig a szervíz legfiatalabbja, húszesztendős. Innen vonult be katonának, most szerelt le. Legalább két év kell, hogy beletanuljanak a speciális feladatokba, hogy önállóan tudjanak dolgozni. Addig jól felkészült szakemberek mellett tanulva dolgoznak.

A két fiatalember a tágas szervíz-helyiség egyik sarokiró-asztalánál beletemetkezik egy kis szerkezetbe. Mint hallom, a Thermal Szálló mikrovezetője keverője elromlott, kicserélték, itt bent keresik a hibát, hogy megjavíthatassák. Nem sokkal később odahozzák a főnöknek, mutatják, hogy az előerősítőben van a baj. Apró sikerélmény, hogy meglelték.

A szervíz birodalma a torony hatodik emelete. Van itt egy mechanikai műhelyük, egy PCM laboratóriumuk és egy szépen berendezett pihenőhelyiségük.

— Nálunk gyakori az éjszakai munka — mondja a szervíz-vezető —, mert ilyenkor kevesebb a tévézőző a szállodai láncban. Amikor végeztek, alvási lehetőség van a pihenőszobában.

Szolgáltatásaik sorolása mutatja, milyen sokrétű a feladatuk. Gondoskodniuk kell a berendezések üzembiztonságáról: a tornyot kiszolgáló kapcsolóközpontban, az AM műholdve-

Ezzel az antennával jó a vétel

vő és műsorszórtószóban, a Magyar Rádió mikrohullámú összeköttetéseinél, az MTV mikrohullámú összeköttetéseinél, a ferihegyi radar-összeköttetésnél. A toronyban lévő berendezéseken kívül a fővárosban huszonkét helyszínről van, és mintegy hat egyedi műhold-vevő állomásuk a nagy lakótelepeken. Mindig adódik valahol, valamilyen probléma. Az utóbbi időben a Madarász utcai műholdvevővel volt a legtöbb gondjuk.

Hogyan szervezik a munkájukat? Kialakult „házirendjük” van. A nyolcadik emeleti kapcsolóközpontban minden éjszaka naplóba jegyzik a hibákat. Ezt a listát reggel megkapja Szepessy György, fontossági sorrendet állít fel, és ennek alapján mindenki megkapja az napi feladatát.

Munkájukhoz a műszerezettség megfelelő. Leggyengébb pontjuk a gépjárműellátottság, melynek két tagja van, egy Barkas és egy 1200-as Lada. Amellett, hogy nagyon kevés, legalább akkora gond a nagy fogasztás. Főleg a Zsiguli zabálja a városi közlekedésben a benzint, a normába nem fér bele, mindig túlfogyasztása van, amit pedig nem fizet a cég. Amíg a Posta Járműtelephez tartoztak gépkocsijaik, nem volt gond, mert ott tankoltak, ahányszor szükség volt rá.

Az OMK vezetője megígérte, hogy megoldást találnak a gépkocsiproblémára, ami náluk alapvető munkafeltétel.

Fontos lenne az angol nyelvtudás is, ami persze főleg egyéni ambíció kérdése. Ehhez azonban anyagi kondíció is kellene. A vállalati központ többször is adott lehetőséget inten-

zív nyelvtanfolyamra, amit természetesen nappal tartottak, tehát munkaidőkezdéskor kellett volna hozzá. Szeretnék anyagi támogatást kapni a vállalattól, hogy legalább alapfokú tudást szerezzenek. Nemcsak a berendezések dokumentumai angol nyelvűek, hanem ha bármilyen nyugati típusú gépet telepítenek, az érkező szakemberek szinte kivétel nélkül angolul beszélnek.

És milyen a dolgozók szociális ellátottsága? Havi 400 forint étkezési hozzájárulást kapnak, 40 forint értékű tikettek formájában, s a Belvárosi Vendéglátóipari Vállalat éttermeibe érvényesek. Megmaradtak azok a „kiváltságai”, amelyeket a postánál élveztek. Remélik, hogy így is marad.

Kellemes év végi feladat várt a vezetőre, 97 ezer forintot oszthatott szét jutalomként dolgozói között.

— Ez természetesen bruttó összeg, és ki-ki érdemei szerint részesült belőle: háromezer és tizenötezer forint között. Olyan is volt, aki semmit sem kapott, a „fekete pontjai” miatt. A pénznek örültek karácsony előtt dolgozónk, de azt várják, hogy megfelelően rendezzék a fizetésüket. Tizenöt-húszéves munkaviszony után, speciális szaktudású üzemmérnökeink, technikusaink bruttó fizetése 17—18 ezer forint. Vezérigazgatónk székfoglaló beszédében azt mondta, olyan béreket akar garantálni, hogy dolgozónk ne szoruljanak mellékállásra. Várjuk az ígért teljesítést — fogalmazza meg munkatársainak kérését, reményét is a szervíz-vezető.

Megismerkedem az egyik „tizenötezer” jutalmazottal, **Matlári Ferenc**cel. Négy gyermeke van — de nem ezért kapta a maximumot —, a legkisebb hatodikos, a legnagyobb főiskolás.

— Amikor idekerültem, 1963-ban — mondja — 1500 forint volt a fizetésem, és az első béreimből csináltattam 310 forintért egy pár cipőt... A most kapott összegek szépen hangzanak, de sajnos a boltban keveset érnek.

A karácsonyfa alá egyelőre még csak a jutalom került. Szép fát állítottak a torony előcsarnokában, mint minden évben. Az óév-becsúztatót 29-ikén délután tartották, diszkóval. A szakszervezeti hozzájárulásból egy kis vendéglátásra is jutott.

A jó hangulatot jó lenne átmenteni a jövő év hétköznapjaira is, de ez, sajnos nem csak rajtuk múlik.

Bánhidi Éva

Biztonság a pénzszállításban

Az országban tapasztalható közbiztonság romlásával arányosan növekszik a szállításban foglalkoztatott postás dolgozók veszélyeztetettsége. Ezt bizonyítja az elmúlt hónapok két szomorú eseménye is, amikor csak a véletlennek volt köszönhető, hogy a támadások nem okoztak halált.

Az ismert események előtérbe helyezték a postai szállítás, a postás dolgozók biztonságának javítását.

A vagyon- és személyvédelem helyzetéről és a tervezett intézkedésekről beszélgettem **Molnár Sándorral**, a Posta Vállalat szállítási osztályának vezetőjével, és **Dencs András** üzembiztonsági főelőadóval.

— Úgy vélem, az elmúlt években a posta elsősorban a vagyonvédelemre helyezte a hangsúlyt, mivel jelentős káresetek, illetve személyi sérülések nem történtek. Mikor mondhatjuk azt, hogy ezen a területen dolgozók nincsenek az átlagosnál nagyobb veszélynek kitéve?

— Sajnos tragédia kellett ahhoz, hogy a posta ezt a kérdést súlyának megfelelően kezelje — válaszolja Molnár Sándor. — A posta, tevékenységének függvényében pénzt is szállít. Mi folyamatosan jeleztük a szállítás veszélyeztetett, gyenge pontjait. A posta szakmai és gazdasági vezetőinek figyelmét azonban elterelte a posta rossz anyagi helyzete.

A biztonság növelését pedig az anyagi lehetőségek határozzák meg. Eddig is tettünk intézkedéseket a dolgozók biztonságának javítása érdekében, például K+F tevékenység keretében hazai fejlesztésű pánccélautó, biztonsági üveg előállítására. Ezek azonban nem hoztak eredményt. Polgári célokra alkalmas pánccélautókat beszerezni eddig devizafedezet hiánya és az embargó miatt nem állt módunkban. Ez ma már „csak” pénz kérdése.

Tulajdonképpen nem ez a megoldás. Ezt a helyzetet a közbiztonság romlása mellett, a rendőrség tehetetlensége idézte elő. A kritikus helyeken különböző technikai megoldásokkal javíthatjuk a biztonságot, de igazi eredményt csak a közbiztonság visszaállításától várhatunk.

Különböző technikai és foglalkoztatási intézkedéseket tervezünk, mert a közbiztonság gyors javulására számítani illúzió lenne.

Ezek az intézkedések — pánccélautók beszerzése, rádiótelefon-hálózat kiépítése, a személyvédelem érdekében golyóálló öltözet beszerzése, járatok leválasztása stb. — jelentős

anyagi terheket jelentenek majd. Most állítjuk össze azt az előterjesztést — mondja Molnár Sándor —, mely részletesen bemutatja a kritikus pontokat, javaslatot tesz a szükséges technikai és szervezési intézkedésekre. Ezt az előterjesztést a napokban fogja tárgyalni a vezérigazgatói értekezlet.

— Várható ezután, hogy országos szinten is jelentős javulást érünk el ezen a területen?

— Ez a döntéstől, az anyagi lehetőségektől függ. Az előterjesztésben bemutatjuk, hogy ehhez több mint 70 gépkocsit kell beszereznünk, jelentős forgalomszervezés mellett, mely szintén költségnövekedéssel jár. Ezt csak lépcsőzetesen, hosszabb idő alatt lehet megvalósítani.

— Emellett, mint már említettem, más intézkedéseket is tervezünk — mondja Dencs András.

A jelenleg használatban lévő fegyvereket modernebbekre cseréljük. Átszervezzük a dolgozók oktatását is. Meg kell tanítanunk a rizikó elleni viselkedés szabályait, fokoznunk kell a konkrét esetekre való felkészülést, oktatnunk kell a szigorított rádiózást.

— Eddig főként a közúti szállításról beszélgettünk. Milyen lehetőségeket lát a mozgópostai szállítás biztonságának javítására?

— Mind az új, mind a régi kocsiknál olyan biztonságtechnikát kívánunk alkalmazni, hogy oda idegen személy ne juthasson be. Ezenkívül vizsgáljuk annak lehetőségét, hogy milyen hírközlő berendezéssel tudjuk a mozgópostakocsikat felszerelni.

— Ezeket az intézkedéseket nem kellett volna korábban megtenni?

— De igen! Azonban részint az eszközök nem álltak rendelkezésünkre, részint a biztonságos légkör kényelmessé tett bennünket.

— Úgy látom, még hosszú ideig csak részterületek védelméről beszélhetünk. A szakszervezet javasolta, hogy a posta biztosítsa dolgozóit.

— Ezt a biztosító társaságok ajánlatai alapján nem tartom ki-elégítőnek — mondja Molnár Sándor. — Mi alapítvány létrehozását tervezzük, mely később esetleg önszervező egyesülésé is átalakulhat. Természetesen ez nem helyettesíti a munkáltató felelősségéből adódó kötelezettségek teljesítését. Az alapítványnak mi bizonyos szociális háló-szerepet szánunk.

— Az eddig hallottak alapján nem tartom megnyugtatónak a helyzetet. A tervezett intézkedések megvalósításához sok

pénz kell, ehhez pedig idő. Mi lesz, ha a postai dolgozók nem vállalják ilyen körülmények között a munkát? De azt is elképzelhetőnek tartom, hogy az ügyfelek döntenek úgy, hogy nem bízzák a postára pénzüket.

— Tényleg nem megnyugtató a helyzet — mondja Molnár Sándor. — A munkáltatónak, nekünk, a személyvédelem, a postás dolgozók biztonsága az elsődleges. De azt is látni kell, hogy ezen egyik napról a másikra nem tudunk változtatni. Ezen a területen folyamatosan kell fejlesztenünk. Úgy gondoljuk, hogy mód lehet a tökehiány pótlására, e feladatok ellátásához tőkétársasat kell szerezni. A megoldás módjáról mielőbb döntenie kell, mert a konkurencia már jelen van a piacon.

Beszélgetésünk során, amikor konkrét intézkedésekről esett volna szó, a gazdasági lehetőségeknél elakadtunk. Ezért megkerestem **Fóris Ferenc**né vezérigazgató-helyetttest, és arról kérdeztem, hogy ebben az évben mennyit tud, illetve akar a posta e célra fordítani.

— A kérdés összetettebb annál, mint hogy egyszerűen döntsünk bizonyos számú pánccélautó beszerzéséről. A két szomorú tragédia ráirányította a figyelmet a biztonsági hiányosságokra, és felfokozta az igényeket a munkáltatóval szemben.

A kritikus pontokon a technikai felszereltséget is javítani kell, de a technológiából adódó pénzszállítást a világ egyetlen postája sem bonyolítja pánccélautóval.

A pénzügyi szolgáltatás beruházási igényét pedig összhangba kell hozni annak gazdaságosságával. Ha ezt nem lehet megteremteni, akkor dolgozónk érdekében inkább le kell mondanunk arról az üzletágról.

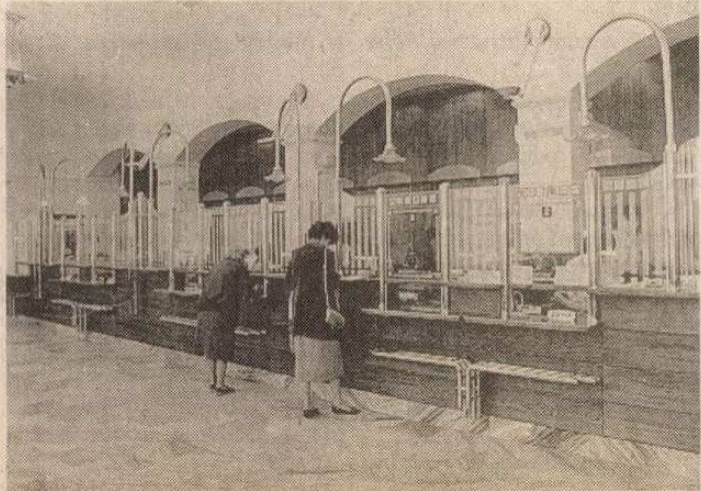
— Hogyan ítéli meg a pénzszállítás területén megjelent konkurencia esélyeit?

— A posta ettől még nem fogja a piacot elveszíteni. Ma akár egymillió forinttal is alulhat kft. Ugyanakkor a versenybiztonságot nem az jelenti, hogy hogyan és mivel szállítunk, hanem a cég tevékenysége. Tehát az, hogy rendelkez-e akkora vagyonnal, mely fedezetet nyújt egy esetleges kárpótlásra.

A hallottak után kíváncsian várjuk a vezérigazgatói értekezlet döntését, mely ezek szerint nem csak a személy- és versenyvédelem problémáira hozhat többé-kevésbé megoldást, hanem esetleges változásokat is a posta üzleti körében is.

(eco)

Pápán is elkészült az új postahivatal

Tíz éve még ünnepeltük a Roburokat

A nagy író kalandja a jókedvű postásokkal

Nagy regényírónk, Jókai Mór és felesége, Laborfalvy Róza meghitt beszélgettek karácsony előtt arról, hogyan töltötték el az ünnepeket. Hirtelen csöngöttek. Egy díszbe öltözött postás állt az ajtóban. Elmondta, hogy nem postai küldeménygel érkezett, csak üzenetet hozott, azt szeretné személyesen átadni. A személyzet bevezette a postást az ebédlőbe, ahol Jókaiék tartózkodtak:

— Isten adjon e házra áldást, békeséget — köszönt vigyázással a postás —, azt a kellemetes hírt hoztam tisztelt Kegyelmeteknek, hogy karácsonyra szíveskedjenek elmen-ni Rákoscabára, *Piacsek István* postamester úrékhöz vendégségbe. Ezt telefonálta Piacsek postamester úr, és én örömmel hozom e hírt.

— Mi meg örömmel fogadjuk, s telefonálják vissza, hogy már az első ünnepnap ott leszünk.

A kézbesítő elment, Jókaiék pedig fellélegeztek, legalább lesz hol eltölteniük az ünnepeket. Karácsony első napján volt az ünnep. Megérkeztek Rákoscabára-Újtelepre. Külön szobát kaptak a postamesteréknél. Alig csomagolták ki bőröndjüket, megeredt a hó. Fél óra múlva vastag hótakaró borította a széles udvart, a fákat, az utcát. Jókai alaposan felöltözve kiült az erkélyre, majd beszólt a feleségének:

— Jöjjön ki maga is, lelkem. Csodálats a vidék. És ez a nyers, tiszta, a gondolatot fel-szabadító levegő... Mindig

ilyen helyre vágytam. Itt béke, nyugalom van, 100 évet is élhet itt az ember.

Ebédjüket a háziak ebédlőjében fogyasztották el, közösen a népes családdal, majd nyugágyakat raktak ki az erkélyes részre, hátha a jó izes ebéd után elszunynadnak. Alig nyújtózkodtak Jókaiék a nyugágyakon, az utcai nagykapu kitérült, három, emberekkel meg-rakott szán vágatott be az ud-varra csilingelő lovakkal. Postás egyenruhások ugráltak le róla, óriási üdvözlő kiáltások közepette:

— Szevasz Pistám! Hát te még mindig élsz, annak ellené-re, hogy nem iszol? Hoztunk tu-rai meg bagi bort, de a főpénz-táros asszony Isaszegről is hozott egy demizsonnal.

Jókai tágra meredt szemmel figyelte a zajos érkezőket.

— Oda a nyugalom, lelkem — mondta a feleségének.

Később az ő szobáját is el-árasztották a kíváncsi emberek, úgy bámultak a nagy íróra, mintha nem is ember volna. Az-tán újra lementek, majd ittak. Felhallatszott az énekük: Lenn a délibábs Hortobágyon...

Benézett hozzájuk a házigaz-da is.

— Kik ezek? — kérdezte Jókai értetlen hangon, hogy túl-kiabálja a kintől beözönlő hangorkánt:

— Ezek, drága barátom, pos-tás sorstársaim. Jó gyerekek ezek, ha nem isznak. Ígyl te is.

Jókaiék egyetlen pohárkával kértek.

Egy óra múlva előkerült egy háromtagú zenekar is. A pos-tások táncoltak, énekeltek!

Jókaiék kesernyén üldö-géltek a tiszta levegőjű tera-szon.

— Húzd rá, cigány, ki tudja, hány karácsonyt érünk meg!

És a zene, a zaj, a dübörgés felverte az egész házat.

Végre estefelé újra befogtak a szánokba, és a csengőkkel feldíszített lovak nekiindultak. A rajta ülők kiabáltak:

— Isten áldja, Piacsek úr! Holnap is jövünk!

Jókai erre felfigyelt. Bele-szippanzott a hideg levegőbe, megfogta a felesége kezét, és átmentek a harmadik szobába. Ott tartózkodott Piacsek barátja és családja.

— Rendes emberek ezek — előzte meg Jókait a postamester barát —, csak egy kicsit hangosak.

Jókai szomorkásan mondta:

— En pihenni jöttem ide, ott-hon két regényen is dolgozom, rámfér a nyugalom... És hal-lom, holnap is jönnek!

— Hát, mit tudjak tenni, Mó-ricskám?

— Zárd be a kaput!

— Jaj, drága barátom, hi-szen van kezük és kinyithatják!

Jókai összenézett a feleségé-vel, és visszamentek a szobá-jukba. Megvárták az éjszakát, előre becsomagolták holmijuk-at a bőröndbe, és az éjféli vo-nattal hazautaztak.

Másnap a szobalány a követ-kező szövegű feladandó távirat-tal jelent meg a Keleti pályaud-var melletti postahivatalban:

„Kedves Pistám! Az éjszaka szólni akartunk neked, hogy nyisd ki a kaput, de aztán eszünkbe jutott, hogy nekünk is van kezünk és kinyithatjuk. Kel-lemes karácsonyt az egész csa-ládnak: Jókai Mór és neje.”

— dénes —

A veterán természetjáró

Dr. Kletz Andor, a Miskolci Postaigazgatóság egykori távközlési forgalmi osztályvezetője, e hónapban töltötte be 88. életévét. A Miskolci PSE természetjáró szakosztályának volt lelkes megszervezője és a természetjáró mozgalom megye-szerte elismert személyisége. Kora ifjúsága óta egészen a legutóbbi évekig hódolt e ne-mes egészségmegőrző sport-nak.

Most, hogy beszélgetünk ve-le az elmúlt évtizedekben szer-zett természetjáró élményeiről, még mindig fiatalosan csillogó szemekkel emlékezik vissza a postás természetjáró szakosztá-ly múltbéli nevezetesebb túráira.

— A postai természetjárás-ba a Borsodi Bükk Egylet, majd később a Miskolci Bükk Egylet, még később a Magyar Turista Szövetség miskolci osztályá-ban eltöltött túrázásaim során 1945 után kapcsolódtam be. Budapesten a postás tisztképző tanfolyam alatt szabadidőm-ben kapcsolatot teremtettem a Budapesti Postás Sportkör természetjáróival, és Miskolcra visszakérülve mint a Miskolci Postás Sportkör „családfője”, majd szakosztályvezetője ve-zettem a postás szaktársakat a túrákra, és szerveztem be aktív tagjait a sportkör természetjáró tagjai sorába.

— Lelkes sportkörü elnökök (Serédi Péter és Balogh János sporttársak) segítségével sike-rült a természetjárást a szaktár-sakkal megkedveltetni, és csopor-tos kirándulásokra csábítani. De nemcsak a gyalogtúrák-ra, hanem sítúrákra is akadtak bátor szaktársak és szaktárs-nők, akikkel emlékezetes sítúrákat vezettem a Bükk-hegység télen csodálatos hőmezőire. Sajnos ez a lelkesedés csak ad-dig tartott, míg szakosztályve-zetőjükk voltam. Nyugdíjaztat-som után a régi gárda magára maradt, és tudomásom szerint azóta sem működnek rendsze-resen, csupán alkalmi túrákat rendeznek.

— A sportkörben eltöltött szakosztályvezetői működé-semmel egyidejűleg 1945 után bekapcsolódtam a város, ké-sőbb a megye sportéletébe is. Előbb, mint a városi testnevelé-

A lillafüredi vízesésnél

si és sportbizottság aktívja tartottam a kapcsolatot a sportmozgalommal, ezen belül is a természetjárással és ver-senyzéssel. Korábbi emlékeim alapján (Lillafüredi sporthét 1931-ben) magam is pártoltam a versenysportot, először ver-senyzőként, majd versenybíró-ként. Aranyjelvényes túráve-zőtént vezettem túrákat a pos-tás sportklubban, majd nyugdí-jaztatásom után, 1975-től a Miskolci Vasutas Sportklubban. A büki túrákon kívül különösen a Zempléni-be vezetem emléke-zetes túrákat, de mint a sport-szövetség tagja, hivatalos meg-bízottként szerepeltem a szlo-vákiai Geravyban rendezett nemzetközi táborozáson (Dob-sina környékén, a Dedinky-tó fölött) is, ahol szószólója vol-tam a szlovák—magyar sport-barátságunk, ami (mivel földi-jük voltam) a régi időkben hatá-sosnak bizonyult. Remélem, hogy az elkövetkező időkben erre ismét sor kerül.

— Előrehaladt korom mi-att a megyei természetbarát

szövetségben viselt titkári be-osztásomról 1983-ban lemond-tam. Ugyanezen okból most már nem vezetek túrákat, de a természetjáró mozgalom, és újabban a természetvédelem munkáját figyelemmel kísérem, s a természetjárásban életko-romnak megfelelően még részt veszek. Büszkén emlékszem vissza a mozgalomban eltöltött évtizedekre, és mint nyugdíjas postás, a sportegyesület mun-káját is figyelemmel kísérem.

Bandi bácsi nemcsak kiváló természetjáró volt, hiszen ki-emelkedő postai munkájával ki-érdemelte a „Posta Kiváló Dol-gozója” kitüntetést is. Az ő nevéhez fűződik nagyrészt a Mis-kolc környéki Bükk hegységi tu-ristautak ütelzésének festése, illetve karbantartása is. Fá-radhatatlan munkásságáért „Ki-váló társadalmi munkáért” ki-tüntetésben is részesült.

További nyugdíjaséveihez jó egészséget, és nyugodt, bol-dog életet kívánunk.

H. D.

Jubiláló nyugdíjasklub

A decemberi klubdelután kétszeresen, sőt háromszorosan is ünnepi volt. A delután elsősorban a karácsonynak, a szeretet ünnepének az áhítata hatotta át. Ez a szeretet melen-gette a megjelentek szívét, és ez az az erős összekötő kapocs, mely összetartja a miskolci postai és a távközlési nyugdíja-sokat. Az együvé tartozás és a karácsonyfa fénye méltó keret volt ahhoz, hogy emlékezzünk nyugdíjasklubunk 10 éves évfordulójára.

Nyugdíjasklubunk 1980 no-venberében alakult. Célja az volt — ami még mindig célunk —, hogy a különböző postai, távközlési területen dolgozó nyugdíjasokat testvéri közös-séggé, egy nagy családdá kövá-csolja. E célból feladatunk, hogy ebbe az életközösségbe bevonjuk a miskolci szociális otthon postai, távközlési nyug-díjasaikat is.

Féléves tervek alapján — me-lyeket minden klubtársunk megkap — igyekeztünk a klub-delutánokat tartalommal meg-tölteni. Ilyen volt például az or-vosi előadássorozat, melyet az utóbbi időben dr. Benkőczy György, a postai egészségügyi üzemmorvosi központ orvosa tar-tott. Köszöndve voltak Farkas Gyula tanár diavetítései, zenei aláfestéssel színesített úti-be-számolói, valamint dr. Verecz-kei Ivánnak, a postás jogsegély-szolgálat egykori vezetőjének

jogtanácsadással egybekötött jogi előadásai, és Kiss József tsz-b-titkár érdekes, főleg a nyugdíjasokat érintő szakszer-vezeti előadásai. Visszaemlé-kezhettünk többek között a Mátrá-val, a zempléni tájakkal, a Nyír-séggel és környékével, Debre-cennel, Szarvassal és a környe-ző alföldi térséggel, sőt Kassá-val is. A helyi nevezetességek megtekintése is programunk-ban szerepelt.

A klubdelutánokról nem hi-ányzott a könnyed szórakozás sem. Köszöndve filmek vetíté-se, sőt bűvészmutatványok, vetélkedők sem hiányoztak a mű-sorból.

A klubélet kiemelkedő ese-ményei voltak a nyári, igen ked-vezményes díjú kirándulások. Ennek keretében megismerked-hettünk többek között a Mátrá-val, a zempléni tájakkal, a Nyír-séggel és környékével, Debre-cennel, Szarvassal és a környe-ző alföldi térséggel, sőt Kassá-val is. A helyi nevezetességek megtekintése is programunk-ban szerepelt.

Néhány éve minden tavasz-szal hangulatos szalonasüté-seket rendezünk Csorba-tele-pen, a Postás Sportbázison.

A legutóbbi karácsonyi és ju-bileumi klubdelutánunkon nagy szeretettel köszöntöttük Oláh Béla bácsit, aki most volt 90 éves.

A jubileumi klubdelután em-lékezetes maradt minden nyug-díjas klubtárs részére.

Horváth Dezső

Majsai Mária metszete

A Szivárvány utca lombos fái alatt Baka Péter, a középkorú, barna hajú kézbesítő szaporán szedte a lábait, a vállán lógó nagy bőrtáska húzta, egész fel-sőtestét gyötörte. Később jobb kezével a táská alá nyúlt, és emelte, hogy a nehéz súly elvi-selhetőbb legyen. S mert to-vábbra is szenvedett, úgy hatá-rozott: elmegy a kézbesítőjárás közepéig, és ott az emeletes ház kapuja alatt bepakol a megőrző ládába. Persze indulás előtt zsákba kellett volna tennie a levélkötegeket, és az autóval elküldeni. S mert ezt nem tette, most szenved. Igen. A könnyel-műségnek mindig ára van.

Sietett és mérgesen rázogat-ta a fejét. Később, hogy nyugodtabb lett, tekintetét fel-emelte, és előrenézett. Láta, hogy a kerítés mellett, a Páva köz elején a fehér hajú Varga néni álldogál. Baka kézbesítő arra gondolt, hogy az öregasz-szony nyilván elfelejtette a nyugdíjfizetés napját, és azt kérdezi. Biztosan megint fogy-tán van a pénze. Ötezer a nyug-díja. Varga néni már többször kérte, hogy néhány nappal hozza előbb a nyugdíját. Ha lehet-ne, persze, hogy megtenné. A kézbesített szelvényeket azonban szigorúan ellenőrzik. S ha szabálytalan kifizetést ta-lálnak, büntetést adnak érte...

Varga néni izgulva várta a si-etősen lépkedő postást. Kérni sohasem szeretett. Azon gon-dolkodott: elmondja-e a pos-tásnak, hogy ebben a hónap-ban több lett a villanyszámlája, és ami kevés pénzre élelemre még volt, azt oda fizette. Hoz-

zártartozója nincs. A szomszé-dokra nem számíthat. Azok ép-pen csak intenek feléje. Mindig késsé vannak és rohannak. Pé-ter viszont, amikor fönt jár az emeleten, megnyitja nála az aj-tót, és beköszön, s megkérdezi az egészségi állapotát. Minden-kihez kedves. Persze, csakis to-le bátorodik kérni...

Baka kézbesítő hangosan kö-szönt:

— Csókolom, Varga néni — bólintott, és mondta a gondola-

ce ment rá, hogy előrejött be-pakolni, de így lett jó, mert így sokkal könnyebb. Vidáman föl-kapta a fejét, és nézett előre. Meglepődött. Megint a fehér hajú Varga néni láta. Most a járda szélén egy fa mellett ült, keze a melle fölött keresztben, s a feje ernyedten lógott. A kéz-besítő rosszra gondolt. Gyor-san a hóna alá húzta a táskát, és odaszaladt az öregasszony-hoz.

Melléje térdelt és megszólí-totta:

Péter postás

tát. — Nyugdíj hétfőn. Tizen-egyre itt leszek. — Egy pillanat-ra megtorpant, várta a szót Varga nénitől. De az csak táto-gott, érzékeny lelkéből nem jött föl hang. A kézbesítőnek húzta a vállát a nehéz táská, s elkö-szönt. Az öregasszony kétség-beesett tekintettel nézett a si-ető postás után. Lelkére bánat nehezedett, és fojtogatta a sí-rás. A közeli gesztenyefához lépve, ott megtámaszkodott, és hangosan fohászzkodott:

— Istenem, hát miért nem adtál erőt! Intenem kellett vol-na? Hm. Most mi lesz velem? Tegnap reggel ettem utoljára. És pénzem, az semmi nincs... Hétfőig még három kegyetlen nap... — Minden testrésze re-megett.

A kézbesítő hat köteg levelet tett a ládába. Gondosan bezár-ta. Aztán igyekezett ki az utcá-ra. Nézte az óráját. Tizenöt per-

— Varga néni, mondja má', mi a baja?

Az öregasszonynak ismerős volt az érces hang. Mindjárt föl-emelte a fejét, szeme elől a ha-fő hang. A kézbesítőnek húzta a vállát a nehéz táská, s elkö-szönt. Az öregasszony kétség-beesett tekintettel nézett a si-ető postás után. Lelkére bánat nehezedett, és fojtogatta a sí-rás. A közeli gesztenyefához lépve, ott megtámaszkodott, és hangosan fohászzkodott:

— Visszajött, itt van a Péter postás.

Tenyérét gyorsan rátette a kézbesítő kezére. Nagyott lé-legzett, és akadozva mondta neki:

— Kedves Péter postás... tegnap reggel ettem... fél liter tejet egy zsömlével... pénzem az nincs... Kérem magát, ked-ves Péter — köhintett és fátyo-lós hangon folytatta — hétfőig kölcsönözök neked kétszáz forintot. Nagyon megköszön-ném.

A kézbesítő megkönnyebbül-ve lélegzett: hát ez a baja a

Varga néniének. Nahát. Össze-csapta a tenyerét és mosolyog-va vigasztalta:

— Többször mondtam már a Varga néniének, hozzám soha ne legyen bátortalan!

Megfogta az öregasszony vé-konyka kezét, és segítette neki lábra állni. Majd fölvetette a reti-küljét. Azután a betonra terített tarka szélű zsebkendő. A zseb-kendőt a kézbesítő hosszan né-zegette. Gyanakodott: Ez a zsebkendő vajon miért volt le-terítve? Talán kéregetett? Saj-nálkozva billegtette a fejét, s a farzsebéből előhúzta barna pénztárcáját, és három darab százasat kivett belőle. Közelebb lépett, és nyújtotta a pénzt:

— Tessék, Varga néni, há-romszáz forint. Biztos, ami biz-tos. Mert messze van a hétfő.

Az öregasszony remegő ké-zzel nyúlt a pénzért. A kézbesítő aggódással nézte az öreges mozdulatokat. Közelebb hajolt, és meleg hangon kérdezte:

— Varga néni, most hogy ér-zi magát? Elkisérjem a közér-tig?

Pattant a retikül zárja. Az öregasszony fölemelte a tekin-tetét és mosolyogva válaszolt:

— Hát most már jobban va-gyok. Mindent nagyon köszö-nök. És akkor hétfőn várom. A viszontlátásra.

Topogva, lassan megfordult, és átballagott az úttesten a Páva köz felé. Péter vigyázó tekin-tettel kísérte. Azután ő is elin-dult, és sietett vissza a kézbe-sítőjárás elejéhez, a Szivárvány utcába.

P. Kovács János

Kirándulás Balmazújvárosba

Talpon maradni

Budapest a Postás Művelődési Központ hívatott arra, hogy kielégítse a postai dolgozók kulturális igényeit. Vidéken a legszervezettebben működő ilyen intézmény a nyíregyházi Postás Művelődési Ház.

Bevallom, legutóbb 10 éve jártam Nyíregyházán. Emlékszem, Horváth Ferenc, a művelődési otthon igazgatója akkor milyen sugárzó arccal kalauzolt végig az épületben. Megcsodáltam a felújított színháztermet, a tekepályát, a technikai berendezésekkel jól ellátott klubszobákat.

Az igazgató most is barátságosan fogad, de azért látom az arcán, hogy nem igazán örül ennek a találkozásnak.

Hát igen, tíz évvel ezelőtt örültem a riportoknak, most talán kevésbé. Akkor öröm volt a ház igazgatójának lenni. Micso-da gazdag, színvonalas programokat tudunk szervezni. Örök élményű színházi előadásokat, neves fővárosi művészek fellépésével. A *Galgóczi Erzsébet, Moldova György, Szilvási Lajos, Sugár András* nevével fémjelzett író-olvasó találkozók is táblás házakat vonzottak. Volt egy ifjúsági klubunk *Benkő Terike* vezetésével, a megye 280 ifjúsági klubja közül nyerte el a Kiváló címet. A művészeti szakörökre is igény volt. Magas színvonalon működött a Krúdykör, *dr. Katona Béla* főiskolai docens, irodalomtörténész vezetésével, s a képzőművészeti kör *Huszár István* festőművész irányításával.

— Csak nem azt akarja mondani, hogy ezek a jól működő klubok, szakkörök — amiről magam is meggyőződhettem — ma már nem léteznek?

— Sajnos, azt kell mondanom, hogy nem. De meg vagyok róla győződve, csak átme-

neti időszakról van szó. Azért ne higgye, hogy a művelődési házban megállt az élet. Most is minden termünk foglalt. Fotószakkör, barkácsszakkör, nyugdíjasklub, szabás-varrás tanfolyam, balettiskola, vetélkedők, rendezvények. Lehet pingpongozni, tekézni, színes tévét nézni. Van egy kis büfénk, ahol délutánként egy-két üveg sör mellett szívesen elbeszélgethetnek a postások.

— Azért mégiscsak elgondolkodtat, hogy például ifjúsági klubra nincs igény!

— Az előbbieken utaltam rá, ez egy átmeneti időszak. Igenis szükség van olyan klubra, ahol a fiatalok jól érzik magukat. Jelen pillanatban azonban tudomásul kell venni, hogy a rendszerváltás, a gazdasági válság ide is begyűrűzött. A KISZ széthullása, a szocialista brigádok megszűnése oda vezetett, hogy nincs most egy fiatalokat összetartó, közös programokat akaró szervezet. Az egyre inkább előtérbe kerülő megélhetési problémák arra készítik a fiatalokat is, hogy külön munkát, másodállást vállaljanak. Nincs idejük, kedvük arra, hogy hét közben ifjúsági klubba járjanak. Hétvégeken pedig úgy vettem észre, családi körben videóznak legszívesebben. A szórakozás drágul. Lassan oda jutunk, hogy a színház, mozijegyet, koncertbelépőt a fiatalok nem tudják megfizetni. Nem szeretnék panaszkodni, de a színvonalas kultúra egyre kevesebb a pénz. Nemrég pl. irodalmi estet próbáltam szervezni neves fővárosi színész közreműködésével, aki szívesen vállalta volna, hogy jön, de amikor megmonda, mennyiért, le kellett tennem a telefont. Ja, és közölte, ha lehet, nem egyedül jöjjön.

— Egyáltalán miből tartják fenn a házat?

— Mivel az állami támogatás csökken, nemcsak mi, hanem valamennyi művelődési intézmény úgy tud csak fennmaradni, ha minél több saját bevételre tesz szert. Nálunk ez a „pénzcsinálás” úgy megy, hogy termeinket bérbe adjuk. Szerencsére a szakmai tanfolyamok délelőtt vannak, így a délutáni és az esti órákban a termek szabadok. Voltak itt már különféle rendezvények: esküvők, tárlatok és sorolhatnám. A Mórész Zsigmond Színházzal régóta kitűnő a kapcsolatunk. Sikerült megnyerni *Vízhyó Katalint*, a színház országos hírnévű balett-tanárát, hogy a nagy teremben tanfolyamot szervezzék. Ma már 11 csoportban folyik a balettoktatás. A teremből nemcsak jelentős összeghez jutunk. Külön öröm számunkra, hogy a balettetek még reklámozni is bennünket. A legjobbak havonta adnak műsort a városban, és ilyenkor mint a Postás Művelődési Ház balettkara lépnek fel.

— Ön főállásban a Nyíregyháza 2-es postahivatal vezetőhelyettese. Vajon melyiket könnyebb vezetni: egy művelődési házat, vagy egy postahivatalt?

— Úgy is feltehetné volna a kérdést, hogy melyiket nehezebb. Munkám mindkét helyen egész embert kíván. Magánéletmről jobb nem beszélni. A felelősség, a gondok megvannak itt is, ott is. Még négy évem van a nyugdíjig, addig feltétlenül szeretném párhuzamosan vinni mindkettőt. Tizenöt éve vagyok a művelődési ház igazgatója.

— Tudom a legnehezebb év következik, most a legfontosabb: talpon maradni mindenáron. Ez a művelődési ház 1933 óta szolgálja a postás dolgozókat. Meg kell őriznünk, folytatnunk kell a hagyományokat.

Kovarsik Pál

Felhívás!

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy szerezzenek hirdetőkét lapunk részére.

Egy egész oldalas hirdetés ára 60 000 forint, féloldalas 30 000 forint, negyedoldalas 15 000 forint.

Az ezeknél kisebb terjedelmű hirdetések árai az elfoglalt felületek arányában csökkennek.

A hirdetési összeg 10 százaléka szervezői jutalék!

Kedvezményes apróhirdetés bármilyen témában 30 szóig 100 forint.

Részletes felvilágosítás a szerkesztőségben (Budapest, XIV. Cházár András utca 13. Telefon: 142-8777, 141-7754.)

Szerkesztőség

Bélyegkiadási tervek

A terv összeállítása során a posta arra törekedett, hogy a magyar bélyegek iránti érdeklődés és kereslet növekedjen, és egyre többen csatlakozzanak a bélyeggyűjtők népes táborához.

Az 1991-es tervben 9 motívum-, 2 bélyegnapi, 1 ifjúsági, 2

évfordulók-események bélyeg és 6 blokk kibocsátása szerepel, összesen 49 címmel, várhatóan 600-700 forint névértékben.

A Magyar Posta Vállalat továbbra is arra törekszik, hogy a bélyegek 1991-ben is változatos nyomdatechnikai megoldások-

kal, egyre szebb kivitelben jelenjenek meg.

Az 1991-ben kibocsátandó bélyegek tartalma és minősége alapján a posta szeretné élelken tartani mind a hazai, mind a nemzetközi keresletet, úgy, hogy a magyar bélyegeket gyűjtők ne csak esztétikai élményt kapjanak, hanem tudományszereteket is felölő gyűjteményeket mondhas-

— mez —

Ezt sem kilóban, sem forintban nem lehet mérni

Beszélgetés Zongor Árpáddal, a Magyar Szimfonikus Zenekar igazgatójával

— A mai bizonytalan gazdasági helyzetben hogyan tud fennmaradni zenekaruk, és milyen gondokkal kell nap mint nap megküzdeniük?

— E kérdés megválaszolásához a közelmúltba kell visszatekinteni — felelte —, hiszen közismert, hogy az egységes Magyar Postát három nagy és több kisebb cégre osztották fel 1990. január elsejétől. Korábban a Posta Oktatási és Kulturális Intézetének részeként kaptuk a támogatást. Sajnos, a Kulturális Minisztérium két és fél évvel ezelőtt utolsó költségvetési támogatását, az 5 millió forintot is megvonta tőlünk. Az állami támogatás megvonása várható volt, hiszen az elmúlt tíz évben egyre kevesebb pénzt adtak. Rendkívül tiszteletre méltó és gáláns volt ezért a posta gesztusa, hogy a zenekar fennmaradása érdekében a költségvetés által elvont összeget megadta.

— Önöket tehát a három új cég: a Magyar Posta Vállalat, a Magyar Távközlési Vállalat és a Magyar Műsorszóró Vállalat tartja fenn, mégis elhagyták nevükből a postás jelzót. Miért? Szégyenlik talán?

— Szó sincs erről. Nem szégyelljük, de egyszerűen lehetetlen lett volna mindhárom cég nevét belegyömöszölnünk elnevezésünkbe. Nem lehetett volna kimondani. Így választottuk a Magyar Szimfonikus Zenekar nevet, melyhez külföldön még hozzátesszük a PTT-t; ez ott mindenki számára jelzi fenntartóink eredetét.

— Tehát továbbra is van védőernyő a zenekar fölött. Nem kell attól félniük, hogy máról holnapra szélnek ereszthetik a gárdát?

— Nekünk szerencsénk van, ugyanis még ma is úgy nyilatkozott a három utódvállalat vezetőse, hogy egy ilyen nagy hagyománnyal rendelkező szimfonikus zenekart életben kell tartani. Így aztán nincsenek filléres gondjaink, biztosítják működési feltételeinket. Persze ez nem azt jelenti, hogy korlátlanul költhetzhetünk.

— A közös finanszírozás következtében nem áll fenn annak a veszélye, hogy mindhármán bele akarnak majd szólni az önök munkájába?

— Nem szólnak bele munkánkba. Jó az együttműködésünk. Mi arra törekszünk, hogy minél pontosabb tájékoztatást adjunk a három vállalat tagjából alakult kuratóriumnak a zenei világ változásairól, működésünk minden részletéről.

— Mennyibe kerül a zenekar, s mennyit keresnek a muzsikusok?

— Évi költségvetésünk 25—30 millió forint körül van, attól függően változik ez az összeg, hogy van-e hangszerbeszerzési lehetőségünk. A muzsikusok fizetése bizony nagyon kevés. Zenésszé lenni hosszú felkészülési időszakot kíván: egy vonós például 6-7 éves korában kezd el tanulni, és ha az akadémiát elvégezte, 23 éves korában fejezi be tanulmányait. Ekkor 10 000 forint bruttó fizetést kap itt, ami enyhén szólva kevés. A legmagasabb fizetés nálunk a bruttó 20 000 forint, amit egyik kitűnő muzsikusunk, Kovács Kornél kap 32 évi munka után.

— Nem okoz ez feszültséget? Nem jelentheti, hogy a művészi pálya elveszíti vonzá- sát és utánpótlási gondjaik lesznek?

— A muzsikus, a művészember: megszállott. Az a tragédiánk, hogy mire kiderül, mennyire nehéz megélni a zenéből,

már kényszerpályán vagyunk. Nincs más lehetőségünk, hiszen csak ehhez értünk. Utánpótlásgondjaink ennek ellenére nincsenek, sőt nehéz bekerülni a zenekarba, mert most túlkínálat van. Rendkívül sok tehetséges fiatal végzi el az ország főiskoláit, közülük pótoljuk azokat, akiket más zenekarban vagy külföldön foglalkoztatnak.

— Nem akarok kötekedni, de gondolom, a külföldi szerepléseknek anyagi előnyei is vannak.

— Ez nem titok, ezért is érdemes vendégszereplést vállalni. Külföldön egy magyar muzsikus megalapozhatja egzisztenciáját. Mi sokat szerepelünk külföldön. Az ott keresett valuta egy része fizetékieskiegészítésnek tekinthető, ha a muzsikus elég takarékosan tud gazdálkodni. De nem azért tud hazahozni pénzt, mert óriási gázsit kap külföldön, hiszen mi még a hivatalos állami napidíjat sem tudjuk biztosítani, hanem csak azért, mert takarékos.

— Eddig csak a gazdasági gondokról kérdeztem, most térjünk rá a zenekar művészi tevékenységére.

— Zenei, művészi programunk, úgy érzem, jó. Erről az utóbbi években *Medveczky Ádám* művészeti vezetőnk, korábban pedig *Lukács Ervin* gondoskodott. Komolyabb gondot okoz zenekarunk szabad kapacitásának lekötése, a hangversenyszervezés. Ennek ellenére már évek óta 156 koncertet adunk. Erre sokan azt mondják, képtelenség. Ez matematikailag így is van, látszólag teljesíthetetlen, de mégis igaz. Huszonkét éve járunk külföldi turnékra, melyeken például 1989-ben 90 előadást tartottunk, 1991-ben várhatóan 130-at. Ez azt jelenti, hogy egy bizonyos operát, amelyet a külföldi impresszário műsorra tűz, és különböző nyugat-európai városokban játszanak, azt zenekarunk kíséri. Ezenkívül vannak hazai bérletes előadásaink. A Zeneakadémián például tíz alkalommal szerepelünk évek óta, rendkívül nagy sikerrel. A Pesti Vigadóban 8 sa-ját rendezésű hangversenyt adunk és 25-30 egyéb felkérésnek teszünk eleget, a klasszikus zenétől a musicalon keresztül az operettművekig. Rendszeres résztvevői vagyunk a margitszigeti operaelőadásoknak is.

— A vendégművészek gyakran kérdezik: miért van nálunk mindig telt ház. Ennek egyik oka, hogy mi minden bérlet

nagy becsben tartunk. Aki le akarja mondani a bérletet, azt külön „gondozásba” vesszük, megkérdezzük, mivel elégedetlen, mi a kívánsága. Így aztán igen hálás, megértő és műértő közönségünk van. A belépőjegyek árát is próbáljuk alacsony szinten tartani, úgy, hogy a hangverseny még megrendezhető legyen, de közben számolunk a nézők fizetőképességének gyors csökkenésével is.

— A zenei hierarchiában hol foglal helyet zenekaruk?

— Ha azt vesszük figyelembe, milyen kevéssé fizetnek meg bennünket, akkor bizony a középmezőny alatt vagyunk. Ennek az az oka, hogy a muzsikát sokan improduktív tevékenységnek tartják. Ez hamis megközelítés. Igaz, egyetlen fogaskereket sem állítottak még elő zenével, de úgy gondolom, a hallgatók mindennapi életét valami különleges pluszszal tudjuk feldúsítani. A zene olyan plusz ad, amit sem kilóval, sem forinttal nem lehet mérni. Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy alacsony fizetésünk ellenére az ország öt legjobb zenekara közé tartozunk. Repertórumunkban szerepelnek a legnagyobb zeneszerzők művei. Nagyon szeretjük a bécsi klasszikus stílust, erre közönségünk is igényt tart. Sikereink ellenére a magyar zenekritika és a zenei világ nehezen akarja létünket tudomásul venni.

— A kritika fanyalog?

— A kritika nem fanyalog — elkerül minket. Ez érthetetlen. Ugyanakkor egy-egy középmezőnyű külföldi művésznek rendkívül nagy sajtóvisszhangja van. Pedig a hazai kritikának segítő elemzéssel kellene segítenie a hazai zenekarokat, muzsikusokat. Sajnos, a zenei közvélemény nem veszi tudomásul, hogy teljesen megváltoztattuk zenekarunk profilját. Míg húsharmadnegyven évvel ezelőtt sokkal több szimfonikus köny-nyűzenét játszottunk, addig ma a legigényesebb klasszikus szimfonikus zenei irodalmat adjuk elő. De mi kívárujuk, amíg felfigyelnek ránk. Még mindig jobb kritika nélkül, telt ház előtt játszani, mint jó sajtót kapva, kongó nézőtér előtt. Itt tehát senki sem csügged. Azért zenélünk, mert ez a hivatásunk, erre készültünk hosszú éveken át, ezt szeretjük, ez a szakmánk, ez a megélhetési forrásunk. Ez az életünk.

Udvarhelyi András

Dr. Asztalos Ferenc sajtótájékoztatót tart a Bélyegmúzeumban

Egy rendhagyó kft. gondjai

A Postai Távközlési Szociális Ellátó Kft. egyike az 1990 januárjában alakult kft.-eknek. A legfontosabb eltérés a többitől talán az, hogy nem nyereségérdekelttségű. Feladata a postai, távközlési üzemek, üdülők, óvodák és bölcsődék üzemeltetése, ellátása.

Üdülőinkben — melyek nem tulajdonaink — százezer vendégnap várja a dolgozókat. Ennek megszervezése, szintén tartása a mai változó élelmiszerárak mellett felér egy világszínvonalú bűvészmutatvánnyal. S még ha csak az élelmiszerrel kéne bűvészkedni...

Kérdéseimre dr. Pfléger Ernő ügyvezető igazgató, Gruber Istvánné üzemeltetési igazgatóhelyettes és Romhányi Andrásné szb.-titkár válaszol.

— Az előbb felsoroltakon kívül mi üzemeltetjük a munkásszállókat és a budapesti vendégszobákat is. Budapesten mintegy 80 egységünk működik, a foglalkoztatott dolgozók száma 650, ami változó, mert időnyjellegű munkákról is szó van.

— Önöknél nyilvánvalóan másképpen jelenik meg a pénz, mint a többi kft.-nél. Haszonról nem beszélhetnek. A pénz azért jelen van. Hogyan?

— Mi speciális helyzetben vagyunk. Korábban ez a szerv év elején kapott egy veszteségszintet szabályozót, például a bérszínvonal ennyi meg ennyi stb., ez a posta eredményét ter-

helte. Kft.-vé alakulásunkkor ez a rendszer megszűnt, és úgy változott, hogy mindenféle szolgáltatásunkat leszámoljuk. Pontos adatot most nem tudok mondani, de körülbelül évi 400 millió forintról beszélhetünk.

— 1990. január 1-jétől tehát az alaptevékenység maradt, az elszámolás változott.

— Igen, a tevékenység költségeinek áthárításában van változás.

— Mi van akkor, ha az önök szolgáltatásait élvező üzem ezt nem győzi pénzzel és adóssá válik?

— Onnan kell elindulnunk, hogy a kft.-t alapító szervek nullszaldószra tervezték tevékenységünket, ezzel azt akarták elérni, hogy sem a dolgozóknál, sem az igénybe vevő postai szerveknél mi ne törekedjünk haszonra.

— Ez elég felemás helyzet, mert bármikor adódhat olyan eset, mikor önöknek valamiféle tartalékalaphoz kéne nyúlniuk, ez pedig nincs.

— A felemás helyzetet súlyosbította, hogy ez teljesen új volt mindenkinek, tehát meg kellett állapítani az árainkat, ezt a felügyelőbizottság jóváhagyta, illetve a mi számításainkat mérsékelte.

— Magyarul, önök kiszámolták, hogy a kft.-nek X forintban van egy ebéd, a felügyelőbizottság meg azt mondta, nem annyiba, hanem 2 forinttal ke-

vesebben. Elég meglepő állásfoglalás, mert azt már egy elemista gyerek is sejti, hogy a hús, a tészta és sok más árú árá változni fog, és ekkor a kft. igen fura helyzetbe kerülhet régi áraival.

— Igen. Mi azt mondtuk például, hogy egy dolgozó napi üdültetése Balatonfenyvesen 1000 forint, a bizottság szerint ez csak 800.

— Mit mondjak, ez elég jelentős különbség...

— Jeletős bizony. Ez az üdülő 110 személyes, durván számolva napi 22 000 forint a különbség.

— Tovább haladva még egy olyan tényt mondanék, ami problémát jelentett. Az üdülőjegyek szétosztása lényegesen később történt a szokásosnál. Elsődleges feladatunk a hírközlési dolgozók üdültetése, szabad értékesítésre csak az elő- és utószezonban van módunk. Arra a szabad értékesítésre, mely megteremténé azt a pluszt, amivel a bevételkiesést pótolhatnánk.

— Elérkeztek az első év végére, nyereség tehát nincs.

— Mi nem is tervezhattunk nyereséget. Amikor az év elején elkészítettük a terveket, és elfogadták árunkat, 24 millió forint veszteséggel számoltunk. Mostani számításaink szerint ez 10 millióra csökkent. Ez mindenféleképpen pozitívum.

— Elég sanyarú pozitívum, de ennek is örülni kell. S ezt a 10 millió forintot honnan teremtik elő, hiszen önöket senki sem dotálja?

— Mi sehonnan. Egy lehetőség adódik, az alapítók összeadják.

— S mi van akkor, ha egy társaság azt mondja, köszönöm az eddigi közreműködést, de a jövőben mással oldom meg?

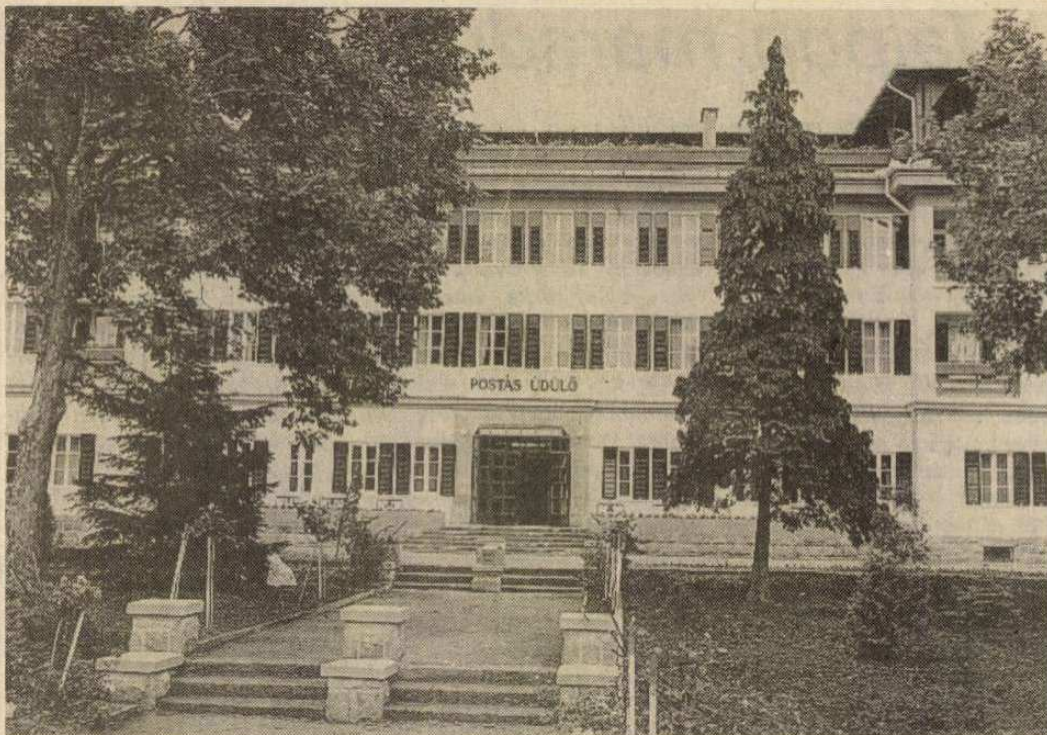
— Erre vajmi kevés lehetősége van, ezek a konyhák általában kisebbek, s nincs olyan vállalat, amelyiknek megérné ezeket üzemeltetni. Általában 700 fő az a minimum, amikor még szóba állnak valakivel. Ez a veszély egyelőre nem fenyeget bennünket, bár nem vagyunk monopolhelyzetben. Fő törekvésünk viszont a költségek csökkentése. Kisebb egységeket tálalókonyhákka alakítunk át, így sokat megtakaríthatunk, például az energiával.

— Milyen állapotban vannak ezek az egységek? Megfelelő a felszereltségük? Vannak korszerű kiszolgálógépeik?

— Elmondhatom, hogy általában megfelelőek. Bár egyetlen bölcsődénk, óvodánk van, ami annak készült, ami. Azt már mondtam, az épületek nem a mi tulajdonunkban vannak, de a kezelő vállalatok elvégzik azokat az alapvető munkákat, melyeket például a KÖJÁL előír. Gépi felszereltségünkről ugyanez mondható el, tehát megfelelő. Egyelőre 4-5 év múlva nyilván már nem ilyen lesz a helyzet.

— Szeretnénk azért azt, hogy több épület a mi kezelésünkbe kerüljön, ezzel igen sok pénzt megtakaríthatnánk, még akkor is, ha nekünk kell azokat fenntartani.

— Ez az év a tapasztalatgyűjtés éve volt. Mi most igyekszünk levonni a tanulságokat, változtatni ott, ahol szükséges, s megtartani a jót. Mi formailag önállóak vagyunk, ugyanakkor az alapítók maguknak tartják fenn a jogot, hogy a korábbi közvetlen utasításos rendszerben szabályozzanak. Ez nem jó, mert ahhoz, hogy a színvonal ne romoljon, nekünk sokkal nagyobb mozgási szabadságra lenne szükségünk. A vendéglátós szakemberek nálunk vannak, és

Balatonalmádi Postás Üdülő

mondjuk például nem a Távközlési Vállalatnál.

— Köszönöm, hogy kimondta. A több oldalról való irányítás még senkinek sem tett jót, az biztos! Különösen akkor, ha mondjuk az irányítók között sincs meg a megfelelő összhang.

— Kedves Gruber Istvánné, önnek mi a véleménye az eddig elhangzottakról? Mit tenne ezekhez hozzá?

— Én egy picit másképpen látom ezt az egészet. Kétségtelen, hogy az 1990-es év nemcsak a kft.-nek, hanem az alapítóknak is próbaévként volt. A korábbi mindenre telik szemléletnek teljes egészében meg kell változnia. Az is tény, hogy az ajánlott és az elfogadott árak között 24 millió forint különbség volt, de az alapító postaszervek nagyon sok költséget átvállaltak, olyant, mint az étkezési hozzájárulás költségének nagy része, vagy átvállalták például az üdülőjegyek kései kiosztása miatt felmerült kötbéreket, s hozzájárultak az üdülési költségekhez is.

— Végző soron az alapítónak joguk van az árakba bele szólni. Nekünk most kereskedelmi tevékenységgel is kell foglalkozni, most már nem mindegy, hogy félházzal vagy teljes terheléssel dolgozunk. Ezt viszont tervezni igen nehéz.

A tanfolyamokkal és más rendezvényekkel az elmúlt évben megközelítőleg tízszeres szabadértékesítési eredményt értünk el. Ez nem lebecsülendő eredmény, s ez az alapja annak, hogy a 24 millió forintos veszteséget sikerült mérsékelni.

— Elképzelhető, hogy önök ezzel a kereskedelmi tevékenységgel, és azzal, hogy például a Debreceni Üdülónél 4 hónappal szabadon gazdálkodhatnak, túltesztelik a tervet?

— Nem, ez kizárt. Ugyanis a mostani ajánlott árainkat is lényegesen alacsonyabban fogadták el. De mindenféleképpen különbséget kell tenni az üzemi étkezés és az üdültetés között. Mi körülbelül 20 százalékos normaemeléssel számolunk, s ezt valakinek állnia kell.

— Eddig főleg felnőtt ügyekről beszéltünk, de mi a helyzet a kisemberekkel, az óvodásokkal, bölcsődésekkel. Van szabad férőhely? El tudnak helyezni minden kisgyermeket?

— A gyermekintézmények kihasználtsága 55 százalékos. Sajnos, nagyon kevés a kisgyermek, pedig óvodáinkban, bölcsődéinkben minden feltétel adva van, hogy jól érezzék magukat. Nyelv- és úszóoktatás folyik, logopédussal dolgoznak, míg nálunk vannak, a ruhát is mi adjuk, ami már egyáltalán nem szokásos. Összegezve na-

pi 560 forintot kapnak tőlünk a szülők hozzájárulásként.

— Gondolom, ez az az összeg, amelyet senki sem sajnál, s bárcsak több kisgyermeknek kéne adni.

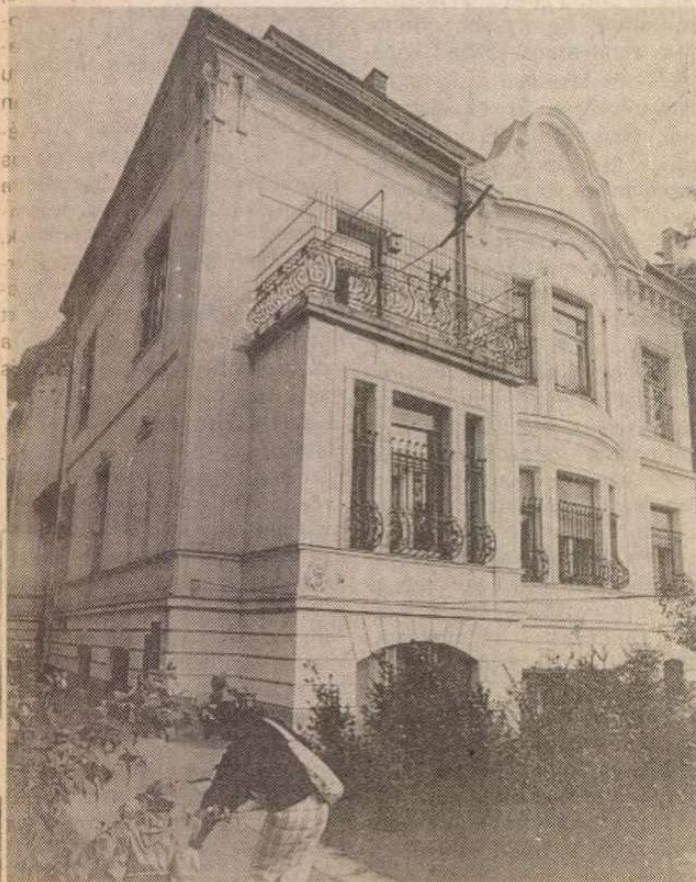
Beszélgetésünk résztvevője Romhányi Andrásné szb.-titkár is. Mi a lényege az itt folyó szakszervezeti munkának, közös nevezőn vannak a vezetőséggel?

— Tulajdonképpen évek óta jó a kapcsolatunk. Én 1983-tól végzem ezt a munkát. A szakmai munkában részt vettünk, s ezt a közreműködést igényelték is. Véleményünket, javaslatainkat figyelembe vették. Mi, szakszervezeti tisztségviselők mindannyian társadalmi munkások vagyunk — tehát dolgozunk —, s rálátásunk a problémákra természetesen. Nekünk talán első sorban nem is „beleszólni” kell, hanem megegyezésre jutni. Feladatunk, hogy a mi dolgozóink is megkapják azokat a juttatásokat, amelyeket más postaszervek dolgozói. Megpróbáljuk azt, hogy ami a múltban megvolt, a jelen körülmények között is meglegyen. Megemlítem, hogy a segélyeket sem csupán a tagdíjból fizetjük, ehhez hozzájárul a szakma is. Bár volt bérfejlesztés, még mindig sokan vannak, akiknek alacsony a bérük, itt is van még tennivalónk.

Veégh Ádám

Római-parti csónak- és pihenőház

A budapesti VI. számú postás óvoda

Két éve, 1989 januárjában „Barangolás az országban” címmel a PMK útjára indította azt az országjáró kirándulássorozatotunkat, melynek során havonta hazánk egy-egy szép táját, nevezetesen látnivalóit kerestük fel, megismerkedve városaink nevezetességeivel, művészeti és kultúrtörténeti emlékeivel. Az azóta eltelt időszakban sok szép tájon jártunk, számos érdekességgel találkoztunk. Feltártult előttünk hazánk történelmi, művészeti emlékeinek sok érdekessége, nevezetessége. Sorozatunk kedvező fogadtatásra talált.

Mindez arra késztetett bennünket, hogy 1991-ben új vállalkozásba kezdjünk, és négy alkalommal kitekintsünk határainkon túlra is, megismerkedve a szomszédos települések, városok életével, művészeti és kultúrtörténeti érdekességeivel, értékes látnivalóival. Az előzetes felmérések azt bizonyítják, hogy a „Szomszédolás” címmel meghirdetett új sorozatunkat is nagy érdeklődés kíséri. Örömmel elmondhatjuk tehát, hogy valamennyi tervezett utunkat megszervezzük.

Kedvcsinálóként röviden tervezett programunkról.

Első utunk Szovjet-Ukrajnába vezet. A hazánkkal szomszédos Ukrajna mintegy 604 000 négyzetkilométer területen fekszik. Kárpátöntúli területének, **Kárpátaljának** legnagyobb városa az 59 000-lakos *Ungvár*, mely az utóbbi évtizedekben egyre jobban kifejlődik, környéke kedvelt kirándulóhely. A legenda szerint a kalandozó magyarok leltek az Ung folyó partján fekvő várra, melyről később a város a nevét kapta. Ma is ez a környék fölfele méltóságteljesen emelkedő ősi vár a fő látnivaló, melynek épületeivel a gyalogos séta során közelebből is megismerkedünk.

A Tájéztető Múzeum több ezer műtárgyat őrző gyűjteménye bemutatja a kárpáti növény- és állatvilágot, az egyes történelmi korok emlékeit. Az 1948-ban megnyílt képtárnak 2000 darabja között *Munkácsy Mihály* és *Révész Imre* alkotásai is fellelhetők.

A nagy festő emléket őrző az élénk forgalmú *Munkács* is. 1844. február 20-án itt született Munkácsy Mihály, a világhírű magyar festő. Az ősi város számos történelmi esemény színhelye. Anonymus krónikája szerint az itteni várhegy tövében

Szomszédolás előtt

táboroztak a honfoglaló magyarok. Az idők folyamán a települést kunok és tatárok dúlták fel. Szép fekvésű váráról már XIII. századi okiratok tanúskodnak. E várat védte hőiesen *Zrínyi Ilona* az ostromló osztrák hadak ellen. Ma is e vár Munkács fő látnivalója, mellyel természetesen megismerkedünk.

Ezt követően érkezünk a 30 000 lélekszámú *Beregszászra*. A kis városkát a XI. században szász telepesek lakták, ennek emlékét őrzi a hely magyar neve. A tatárjárás után IV. Béla építteti újjá. Egy időben Erzsébet királynőnek kedvelt tartózkodási helye. Bereg megye közigazgatási és kulturális központja. Itt bontott zászlót II. Rákóczi Ferenc kuruc szabadságharca.

Kétnapos kirándulásunk keretében útközben megismerkedünk a nyírségi homokhátság határán húzódó *Nyírbátorral*, ahol 1955-ben nyitotta meg kapuit a minoriták XV. századi alapokon épült kora barokk egykori rendházában a Báthory István Múzeum. Értékes régészeti és történelmi dokumentumainak segítségével ismerhetjük meg a város múltját és a Báthoryak történelmi szerepét. Egyházi emlékei közül a Szent Ferenc templomot és az országos hírű gótikus református műemléktemplomot tekintjük meg, amely 1966 óta minden év augusztusában otthont ad a Nyírbátori Zenei Napoknak.

A megyeszékhelyen, *Nyíregyházán* a belváros és a város közelében fekvő Sóstói Múzeumfalun nyújt látnivalót, mely hazánk egyik legszebb falumúzeuma. *Kisvárdán* a város legnevezetesebb látnivalójával, az 1400-as évek közepén épült várral, és a mór építészeti elemekkel díszített, később szecessziós stílusban felújított egykori zsinagógával ismerkedhetünk meg, mely ma a városi múzeumnak ad otthont.

Szomszédolásunk második programja **burgenlandi** kalandozásra invitál. A terület 1921-ig a történelmi Magyarországhoz tartozott, így régészete, építészete, művészettörténete és népművészete szoros egységet képez a Nyugat-Dunántúléval. Ausztria 9 tartománya közül ez a legkeletibb.

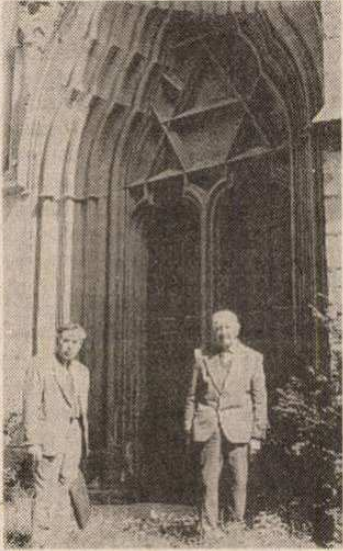
Gazdag látnivalói közül megismerkedünk a tartomány székhelyével, *Eisenstadttal* (Kismarton), melynek fő látnivalója a *Kanizsa* család által épített kastély. Később *Esterházy Pál* a család lakhelyévé építi át. A pompás terem és a park lenyűgöző látványt nyújtanak. Falai között dolgozott egykor a nagy zeneszerző, *Haydn* is.

Gyalogos városnézések során ismerkedünk meg a hangulatos *Purnbach* (Feketeváros) és *Ruszt* városkáival. Körutazásunk nem hagyja ki a várakat sem, így a hangulatos környezetben fekvő *Léka* és *Fraknó* várát. A híres búcsújáró helyek közül megismerkedünk *Frauenkirchennel* (Boldogasszony), magyar vonatkozású érdekességei miatt pedig meglátogatjuk *Raidingben*, az egykori Doborján községben a *Liszt Ferenc*-házat.

Harmadik utunk **Nyugat-Szlovákia** tájaira vezet. Ismerkedésünket *Komáromban* kezdjük, ahol a gyalogos séta során felkeressük a barokk *Szent András*-templomot, melynek orgonáján nyaranta kitűnő művészek tartanak hangversenyeket.

A történelmi emlékekben gazdag *Nyitra* kellemes fekvésű város. Püspöki székhely. Műemlékei között a legismertebb a püspöki székesegyház, a püspöki palota és a nagypréposti palota.

Pozsony, az egykori koronázóváros mai nagyságára nézve

A beregszászi római katolikus templom déli kapuja

Csehszlovákia harmadik legnagyobb városa. A Kis-Kárpátok déli nyúlványának tövében fekvő város számos emléket őriz. Itt található a *Szent Márton* Dóm-templom, Pozsony legjelentősebb építészeti remeke. Itt alapított *Mátyás* király egyetemét Académia Istropolitana néven. Számos főúri és egyházi palota található a városban. Lenyűgöző látványt nyújt a 74 méter magas dombtetőn álló vár, melynek egy része ma múzeum. Egyházi emlékeit számtalan templom őrzi, a francia klasszicizmus stílusában készült Primás palota, mely Pozsony egyik legremekesebb épülete, történelmi nevezetességű hely. Itt tartotta ülését az utolsó magyar rendi országgyűlés felsőháza, itt írta alá *Haynau* a magyar szabadságharc főtisztjeinek halálos ítéletét. Ma az épület egy részében a Városi Képtárat helyezték el.

A Kis-Kárpátokon keresztül érjük el *Pezínokot* (Bazint), mely a XVII. század közepén emelkedett szabad királyi városi rangra. Kis reneszánsz épületeiben helyezték el a Szőlészeti Múzeumot. *Modra* (Modor) középkori eredetű városka, Csehszlovákia egyik legnagyobb bortermesztő helye.

Vöröskővár a Kis-Kárpátok egyik szép várkastélya. Határ-örvárnak épült *IV. Béla* korában. Több birtokos család után a *Pálffy*ak kezére jutott. Ők alakították át mai reneszánsz-barokk formájára. A vár jelenleg múzeum.

Nagyszombat, az egykori egyetemi központ a Kis-Kárpátok vonulata és a Vég völgye közötti termékeny medencében fekszik. Egykor híres egyetemét *Pázmány Péter* alapította, egyházi épületei közül a Szent Miklós-plébániatemplom és az Egyetemi-templom érdemel figyelmet.

A világhírű gyógyfürdőhely, *Pöstyénfürdő* kénes melegizsapos forrásait már a rómaiak is ismerték. 1551-től már fürdőként említik. Radioaktív vize rumát, ízületi bántalmakat gyógyít, utókezelésre használják. Gyógyvize mellett strandfürdője is van, mely ugyancsak népszerű. Ennek vizével búcsúznak nyugat-szlovákiai túránktól.

Szomszédolásunk utolsó túrája a **Vajdaságba** vezet. E jellegzetes, asztallap simaságú táj a Pannon-síkság kicsinyített mása. Műemléki vidéke a *Fruska Gora*, ahol számos kolostorral találkozhat a látogató.

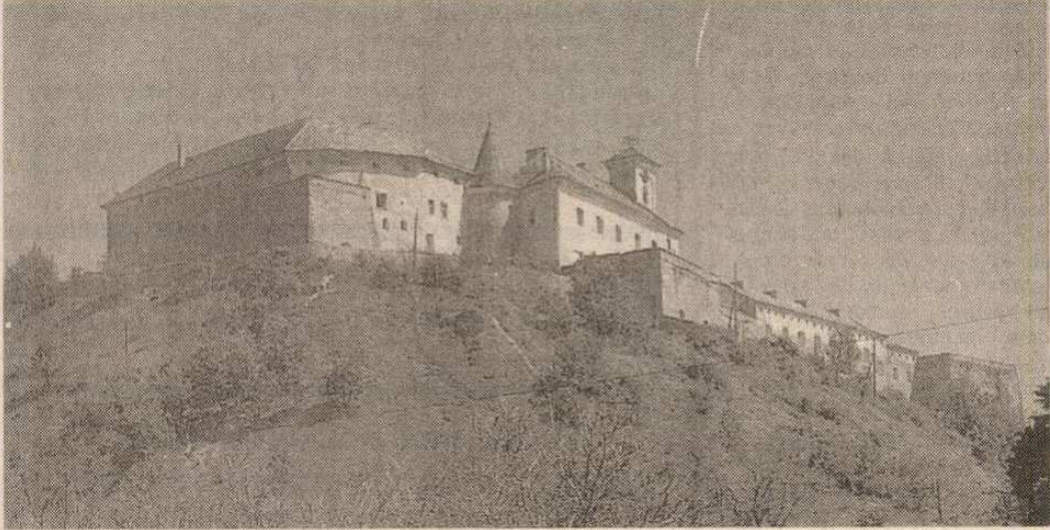
A körutazás során *Szabadka*, *Zombor*, *Zenta*, *Óbecse*, *Újvidék* és *Karlóca* látnivalóival, érdekességeivel kívánunk részletesen megismerkedni.

*

Reméljük, hogy tervezett útjainkon ugyanolyan szép élményben lesz részük, mint amilyenek az országjáró túrák során már részesei lehettek az érdeklődők.

Ha megtetszett programajánlatunk, kérjük, tartsanak velünk. Részletes programot havonta megjelenő műsorfüzetünkben olvashatnak.

Nagy László

A sok vihart átélő munkácsi vár

Új táviróközpont

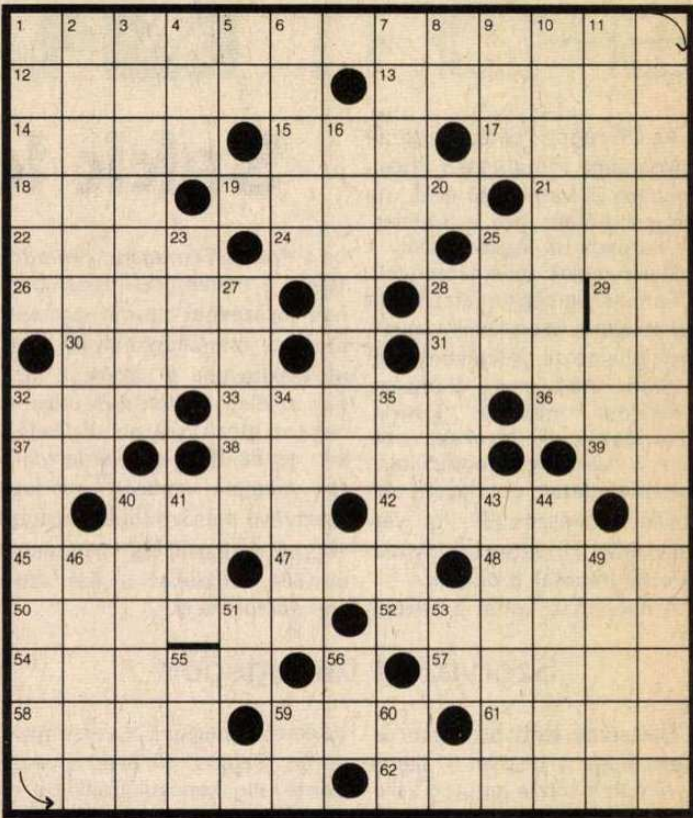
Az új miskolci régióközpont épületében, a volt Központi Táviróhivatal beruházásában elkészült egy új, európai színvonalú táviróközpont. Ahogy azt *Boda Pálnétól*, a Miskolci Távközlési Igazgatóság illetékes fejlesztési előadójától megtudtuk, a beruházás összege mintegy 145 millió forint volt. A táviróközpontot 1990. augusztus elején kezdték szerelni. Maga a központ francia gyártmányú. A jelenlegi elektronika táviróközpont 1965-től üzemel. Meglehetősen elavult már, és erősen korlátozott kapacitású. Az új központ hibajelző és hibaelhárító rendszere igen korszerű. A hiba ideje, helye, fajtája jelezhető és kinyomtatható.

Lehetőség lesz közérdekű vagy más jellegű információk egyidejű továbbítására több előfizető részére (pl. újsívi üdvölet vagy más szolgáltatással kapcsolatos közlemények esetén). A központ programozható, így minden éjszaka az összes telexelőfizetői berendezést automatikusan megvizsgálja. Az előbb említett információt a tesztvizsgálathoz küldheti el, valamint a telexelőfizető vonalának állapotát regisztrálja. Az előfizető a levelezés befejeztével azonnal kérheti a levelezés díját.

A központ automatikus hívásválasztást is végez, valamint automatikusan történik a

hívásátírányítás, ha a hívott egyik gépe foglalt vagy üzenem kívül van, és az előfizető ezt beprogramozta. A hívás a foglalt vagy üzenem kívüli gépről átmege a másikra. De az új központ lehetőséget nyújt az automatikus hívásismétlésre, valamint az összekötő áramkörök automatikus vizsgálatára is. A számlázás szintén automatikusan történik, és lehetőség van arra is, hogy – külön kívánságra – a díjat a hívott előfizető terhére számlázzák. Egy előfizető egyszeri továbbítás során akár 14 előfizető részére is küldhet üzleti levelet vagy felhívást. A karbantartók a központ forgalmi állapotáról, terheltségéről folyamatos jelzést kapnak. Lehet úgynevezett konferenciahívást is kezdeményezni 7 hívott részére.

— hor —

Az új esztendő indulásakor útravalóul adjuk *Konfucius*, ókori filozófus intelmét, mely a *vízszintes 1. és a függőleges 32. sorok* alatt található. Ezt kérjük beküldeni.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Sekély vízi természetes medence. 13. Papírhüvelyes cséve (ford.). 14. Előfordul. 15. Fiúnév. 17. Habzsolá. 18. Gyom. 19. Szín a rómkártyában. 21. Lódító egy-nemű. 22. Leszármazott. 24. Női név becézve. 25. Akinék van... az boldog ember. 26. Jármű teszi. 28. Nem hallani, amit mond. 29. Életet kiolt. 30. Lengyel focista volt. 31. Magyar költő, az első négyzetben személynévnek kezdőbetűjével. 32. Értékes fa. 33. Nyomdai dolgozó. 36. Kettő része! 37. Einsteinium. 38. Rövidke kabátok. 39. Vallásrövidítés. 40. Törmelék. 42. ... házi (balettművész). 45. Vadászkutya. 47. Kerti számszám (ford.). 48. Köztársaság a SZU-ban, a Balti-tengernél. 50. Érpár, nem éppen szakkifejezéssel! 52. Norvég sarkkutató. 54. Férfinév népies becézése. 57. Észlény. 58. Ipa. 59. Férfinév. 61. Borítá. 62. Parasztos (rég.).

FÜGGŐLEGES

1. Föld alatti építmény. 2. Folyamatos kattogás. 3. Valaminek a megtörténtét bizonyítja. 4. Rejt (ford.). 5. Szovjet repülő betűjele. 6. Közép-afrikai ország. 7. Izraeli kikötő. 8. Izom-

kötő. 9. A biflázók így kezdik! 10. Cseppkőbarlangjáról híres. 11. Ez a jelenség egyesek alvását zavarja. 16. A szánkó pályája. 23. A részeshatózó eset latin rövidítése. 25. Von. 27. Ünnepi felkészítő. 28. A Tisza jelzője. 32. Az idézet második része. 34. Traktor. 35. Egyetemi kar vezetője. 40. Zöldfűzelék. 41. Király franciául (ford.). 43. Ez az ital már nagyon öreg! 44. Ruhr-vidéki város lakója. 46. Afrikai patás. 49. Város a Vajdaságban, a törökök kiűzése az itteni csatával fejeződött be. 51. Zéró egynemű. 53. Névelő. 55. Felbolydult kas! 56. Vas. 59. Kínai súlymérték. 60. Zeneművek előtti betűjel.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: február 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: *Deák Ferenc, Doge-palota, San Marino, Mariazell, Vienna, Alpesi levegő — lélegzetelállító árákon! Allah akbar, Episztoła, Író, költő, jogász, Lido di Jesolo.*

3 napos velencei utat nyert: **HÖLTER LÁSZLÓ**, Budapest.

1 napos bécsi utat nyert: Major Kata, Siklós.

Könyvtulajányt nyertek: Horváth Istvánné, Tatabánya; Némethné G. Gabi, Hatvan; Szecsdői Zita, Bonyhád; Szekszárdi Györgyné, Nagykálmizsa.

KÖNYVAJÁNLÓ

Giovannino Guareschi: DON CAMILLO KISVILÁGA

„A *Pó* Piacenzában kezdődik, és Piacenzában kezdődik történetem kisvilága is, amely kisvilág a *Pó* és az Appenninek közötti föld-sávon terül el” — írja a bevezetőben a szerző. Azt is nyomatékosan hozzátesszük, hogy e történetek meghatározott légrétegben és környezetben játszódnak: az 1946 decemberétől 1947 decemberéig tartó időszak politikai légkörében. „Egy év politikatörténetéről van tehát szó.”

A rövid elbeszélésnek három főszereplője van: *Don Camillo*, a hirtelen haragú, bivalyerős plébános; *Peppone*, a falu kommunista polgármestere, és *Krisztus*, akivel Don Camillo nemcsak sűrűn folytat beszélgetést, hanem aki olykor be is avatkozik az események menetébe.

Don Camillo és Peppone között állandó az ellenségeskedés, s ez legtöbbször kölcsönös „kitolásokban” nyilvánul meg. Don Camillo állandóan hadakozik a falu harcos, erőszakos, de valójában jámbor lelkületű polgármesterével, s ha vallásos, illetve pártos hevületükben olykor el is vetik a sülyköt, a bajban azért kénytelen-kelletlen mégis összetartanak. A pap is, a kommunista polgármester is figyel a másikra; ha valami nagy baj történik, egymásért kiállnak, s csak amikor nyugodt a légkör, akkor szítanak egy kis mesterséges viszályt.

A könyv 1948 óta világsiker. Megfilmesített változatában a főszerepet *Fernandel* játszotta.

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levelezési cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: GRICERNÉ HESZKY ENIKÓ elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
91—0517. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDEZ ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0866—1766

1 2 4 8 16 * * *

